

zlatá stoka
mrtvá

„Ani sto let by nestačilo
povědět vše,
co na očích mám...“

— — —

F. Hrubín

– místo

U státních hranic, dokonce jen pár stovek metrů od sousední země Rakouska, v Jihočeském kraji, na Třeboňsku, v Chráněné krajinné oblasti, v Majdaleně, na jezu Pilař začíná svoji klikatou cestu řeka Zlatá stoka. Rovinatou krajinou protéká necelých padesát kilometrů, až k samému konci chráněné oblasti. Před Veselím nad Lužnicí, za Horusickým rybníkem, Podhrázeckým mlýnem, za hustými bošileckými lesy se opět vlévá do řeky Lužnice. Nejde o řeku přirozeně vzniklou, proplétající se zde po tisíceletí, jde o řeku novou, zbudovanou sice před staletími, ale jen pěti. Na začátku 16. století ji nechal vystavět přední rožmberský, rybníkářský mistr, stavitel a měřič Štěpánek Netolický. Bez větších a zásadnějších úprav protéká Jihočeskými vesnicemi, městy, lukami a háji dodnes. Teda pokud nezemřela –

– příběh

Dvacet let jsem vyrůstala v krajině plné rybníků, řek, lesů a polí. Tam, kde je ještě možné ztratit se v hustém lese, koupat se v řece namísto bazénu, jezdit po lesních nezpevněných cestách lemovaných mraveništi nebo objevovat staré opuštěné statky, ve kterých už dávno přestal proudit život a které dnes pomalu začínají splývat a zarůstat s okolní krajinou. Obzvláště oblíbený mám ten na Zlaté stoce. Krátce před jejím vtokem do Lužnice. Stával tam velký Podhrázecký mlýn, se šesti mlýnskými koly, schovaný pod hrází, přesto slyšet na míle daleko. Představuji si jak takový život ve mlýně vypadal. Okolí pokrýval prach z namleté mouky, byl slyšet tlukot mlýnských kol, ze stájí se ozýval řehot koní. Vidím mlynáře ve vestě s fajfkou nad tím vším dohlížet. Stojí před náhonem, tam kde teď já, a oči se mu samou radostí z té dobré práce lesknou. Dvacet čeledínů běhá sem a tam, pytle celý den přehazují a večer s děvčaty, do Horusického rybníku za hrází, na koupání běží. Otevřu oči a jsem na náhonu zase sama, nikde ani živáčka. Po mlynáři a jeho mlýnu zbylo jen torzo hlavní budovy a vysoký komín v čele. Stejně tak zůstal i přepad na mlýnská kola. A tak se do toho slabého lesního šumění rozléhá už jen dunivý dopad vody z přepadu. Jinak je v okolí až mrazivé ticho, prázdno, opuštěno. Kam jenom zmizel dávný život? Kam se ztratili lidé? Ze mlýna. Ze stoky. Z krajiny –

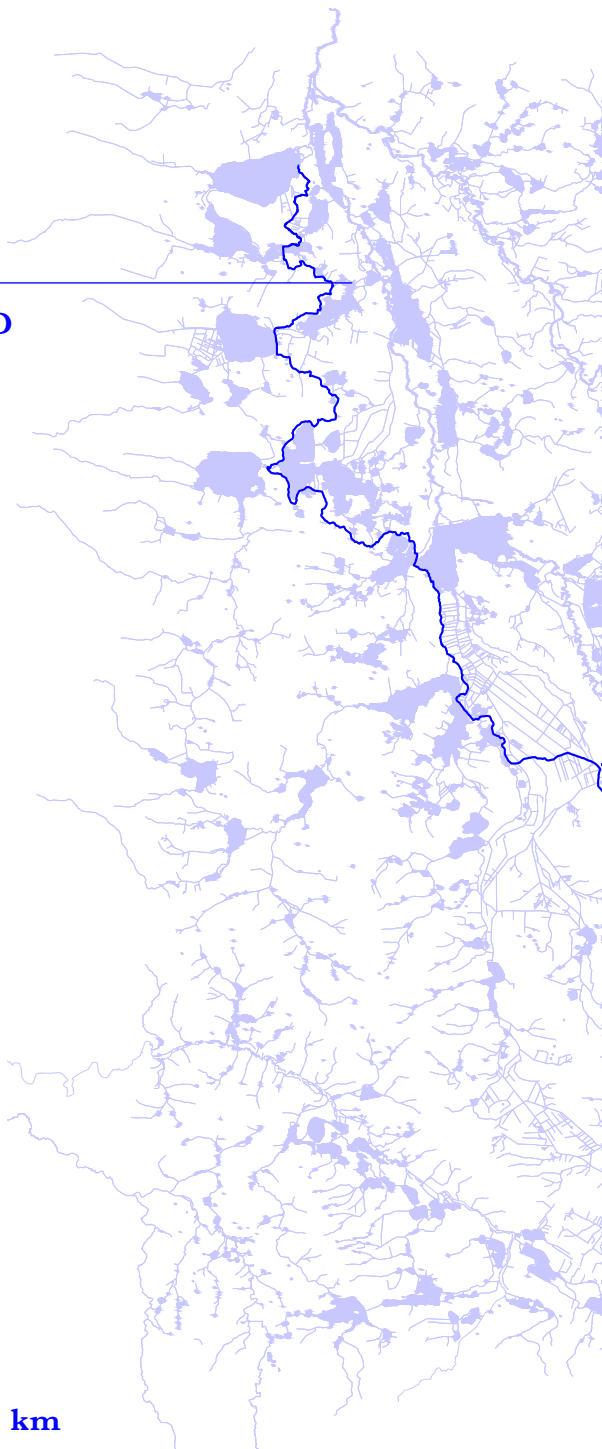

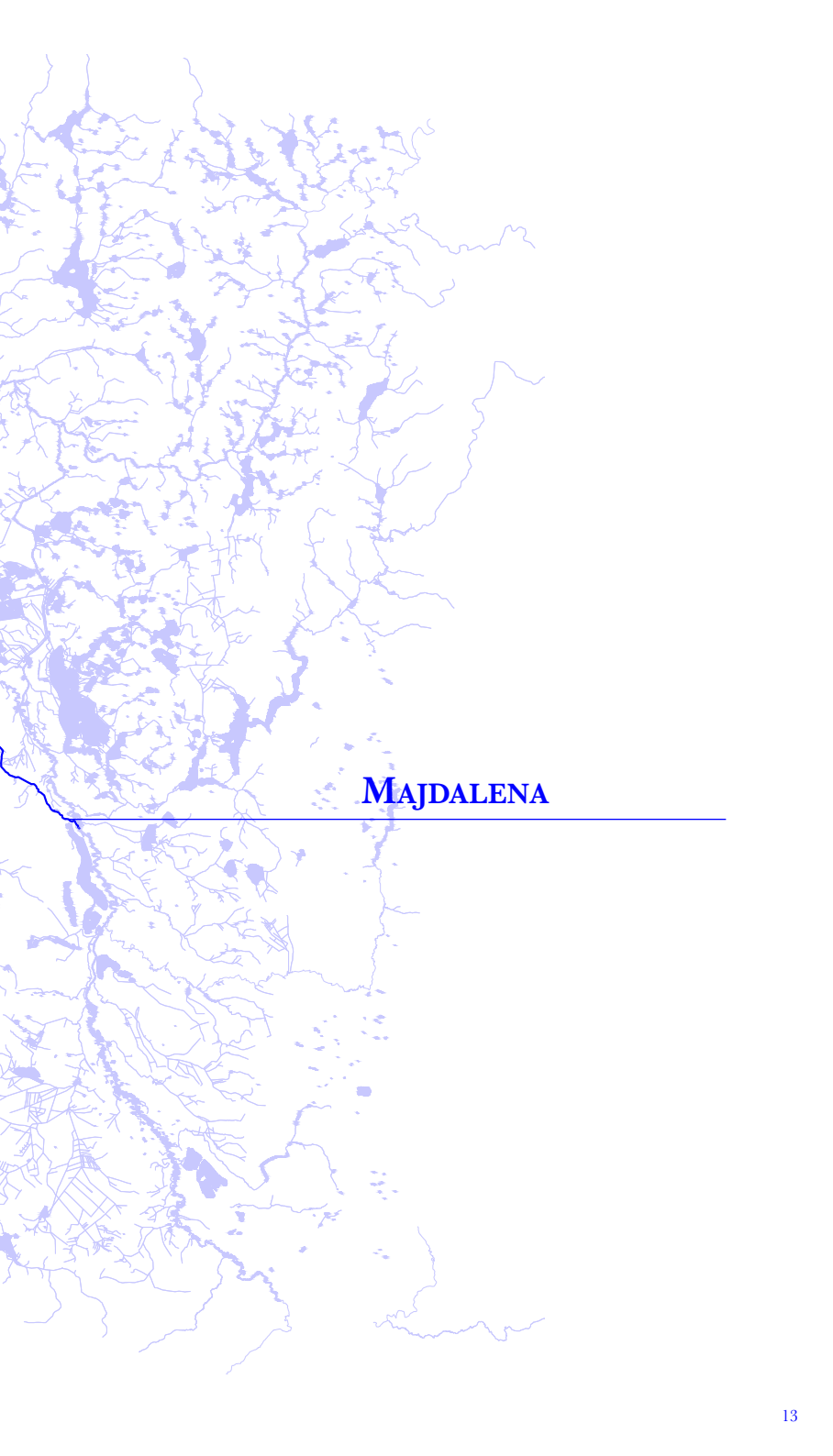
1/ Zlatá stoka protékající bošileckými lesy

**VESELÍ NAD
LUŽNICÍ**

49,26 km

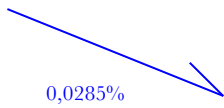

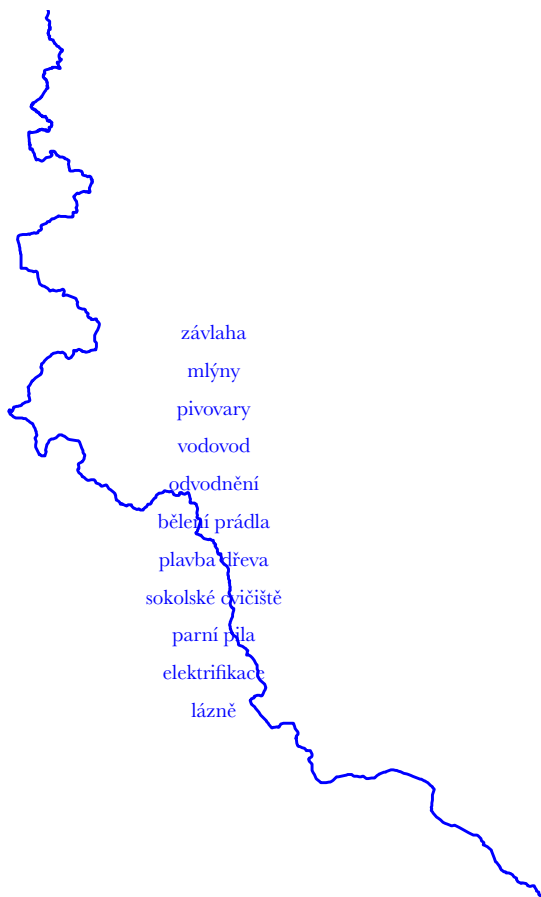
MAJDALENA

---

délka 49,26 km
šířka 4-8 m
hloubka 1 m
plocha 2689 ha

0,0285%

– o životě mezi rybníky

Zlatá stoka je jako průvodce po Rožmberské rybniční soustavě. Proplétá se jako had od Majdalenského jezu Pilař, vtéká do hustých lesů před Třeboní, aby po necelých 12 kilometrech dorazila i do samotné Třeboně. Tam nabídne přehlídku různých Rožmberských skvostů, nejen z řad vodohospodářských, jako je Opatovický rybník nebo rybník Svět, ale i z řad architektonických. Začíná u Schwarzenberské hrobky, sýpky, lemuje pivovar, Hradeckou bránu, lázeňskou promenádu i lázně samotné. Dříve se ještě stáčela do Zámecké zahrady k Třeboňskému zámku. Poté pokračuje ven z města, na Mokrá luka. Tam se stane součástí rozsáhlé sítě úzkých podmáčejších stok. V prostorách mezi stokami dominují pohledu dřevěné seníky s došky. Její cesta pak pokračuje dále, přes průmyslovou zónu za Třeboní, k největšímu z rybníků, Rožmberku. Ohrožujícímu a děsivému, stejně jako podmanivému a uklidňujícímu při letních večerech nebo brzkých chladných ránech. Dlouhé kilometry pak protéká z jedné strany lemována lesem a z druhé, v odrazu slunce třpítí se, obilnými poli. Míjí rybníky ze soustavy Tisý a Koclířov. Před obcí Smržov se rozšiřuje a stává se součástí rozlehlých bažin a mokřad. Mění se až proplutí Lomnicí nad Lužnicí, tam vtéká do hustých lesů, klidně teče pod spadanými stromy, lemovaná křovinami nebo mohutnými duby.

Přivede vodu k Záblatkému, Ponědrážskému a Ponědrážkovému rybníku, pojmenovaných po přilehlých vesnicích, do nich vtéká na vyvýšené hrázi lemované z jedné strany stromy, z druhé předzahradky selských stavení. V hustých lesích stojí u její hráze osamocený mlýn u Chrtů a další pak ten Podhrážecký. Nakonec před Veselím její dlouhá cesta končí. Už jen jako metr široký potůček se vlévá do řeky Lužnice –

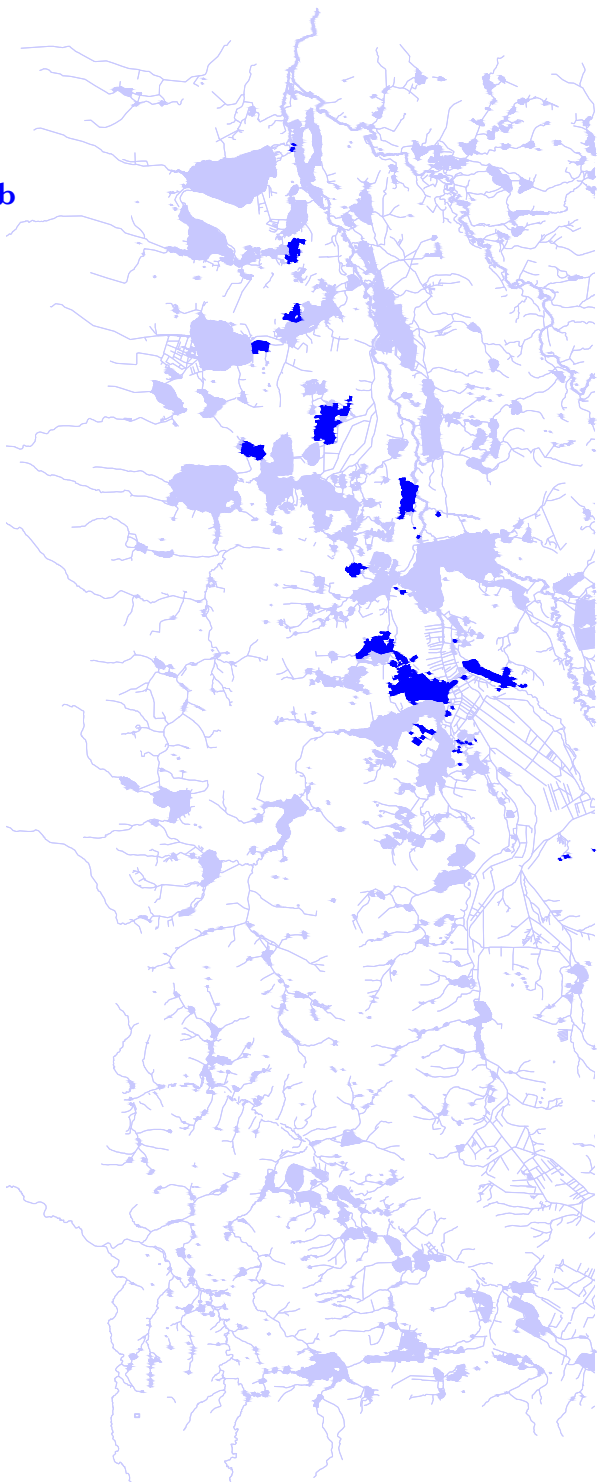

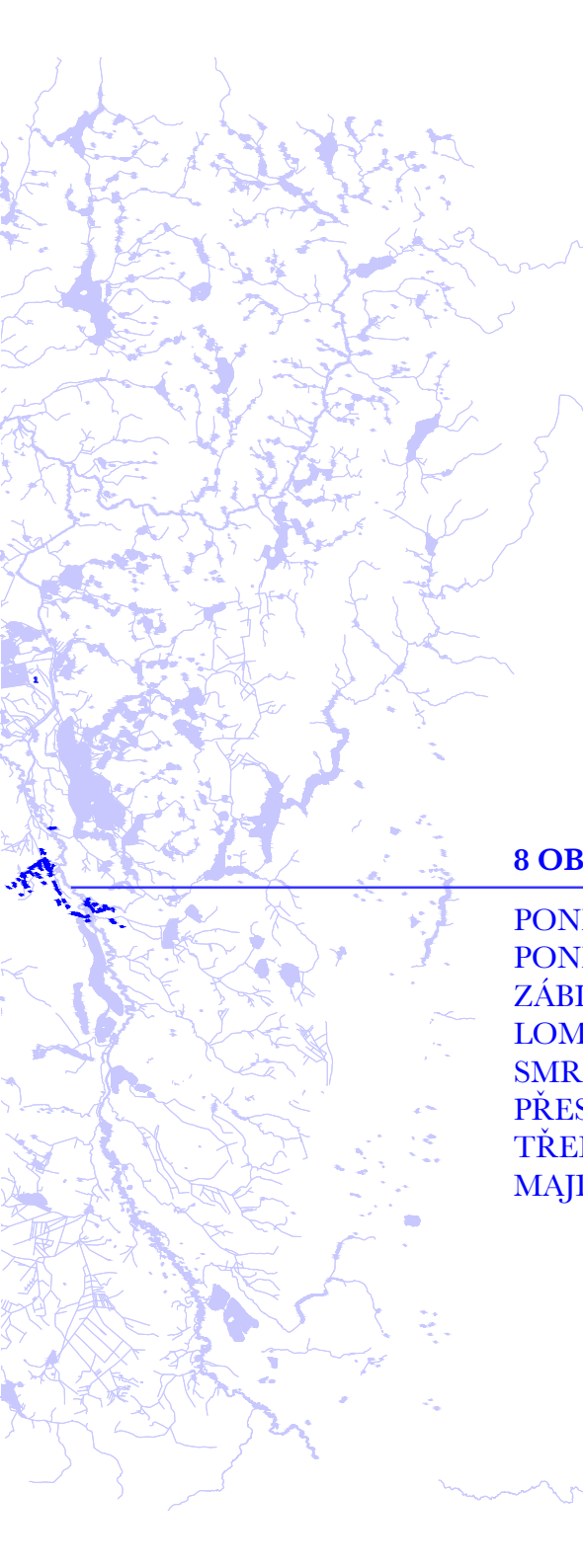
Za tmavých večerů, kdy meluzína hvízdá nad hladinou Kaňova a Rožmberka, prohání se regent Krčín, na dvoukolce tažené šestispřežím černých kocourů, po hrázích. Zahalen je do černého hábitu, kde zpod kapuce mu svítí mdlé zelené oči. S divokým klením pohání sve spřežení celou noc, aby našel konečně klid pro svou duši...^{1/}

1/ Rožmberkův Krčín a Krčínův Rožmberk, Miroslav Hule

11878 ob

8 OBCÍ

PONĚDRÁŽKA
PONĚDRAŽ
ZÁBLATÍ
LOMNICE NAD LUŽ.
SMRŽOV
PŘESEKA
TŘEBOŇ
MAJDALENA

– vesnice na stoce

Vesnice, kterými řeka protéká, vznikly sice dříve, než samotná stoka, ale její přítomnost, o pár desítek let později, byla velkým impulsem a kladem pro každou z nich. Využívaly její vodu pro obyvatele i pro dobytek. Mlýny v každé z vesnic zajišťovaly práci, bohatství i prestiž. Znamenala rozvoj a obživu. Téměř všechny vesnice jsou schované v lesích, obklopené rybníky, lemované Zlatou stokou i jinými toky. Vedou k nim úzké cesty a tak mám při procházení pocit, jakoby se zastavil čas. Vesnické stavení se zachovalo v téměř nezměněném stavu, v jakém byly před, kolikrát více než sto lety, postaveny. Sedlové střechy, umírněné barvy, štukový dekor. Na návsi rybník a kaplička. Do tohoto prostředí se okolo hasičárny proplete Zlatá stoka, za humny přes ní přibude pár dřevěných lávek a pak následují už jen humna, louka, pole a les –

- 2/ Selské stavení v Ponědraži
- 3/ Selské stavení v Ponědrážce
- 4/ Selské stavení v Ponědrážce

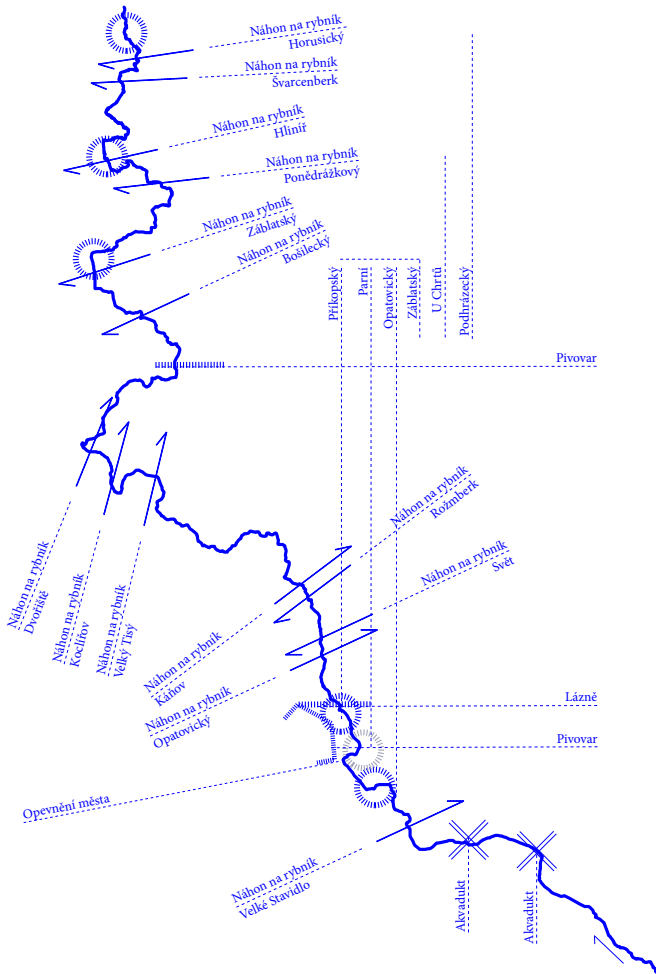
5/ Vpusť do Bahnitého rybníka
před Třeboní

6/ Přepad před Podhrázeckým
mlýnem

– říční architektura

Dodnes zůstalo na řece pět mlýnů. Opatovický, Příkopský, Zábalský, U Chrtů a Podhrázecký. Příkopský na kraji Třeboně, stojí dodnes. S oprýskanými zdmi, bez mlýnského kola, bez využití. Opatovický před ním je zrekonstruovaný a slouží pro Mikrobiologický ústav. Ze zahrádky je výhled na rozlehlý Opatovický rybník. Nově natřená bílá fasádní barva září do dále a láká všechny kolemjdoucí. Zábalský mlýn dnes funguje jen rekreačně, plastová okna nepřírozně svítí na jeho zašedlé fasádě. Mlýn U chrtů stojící hluboko v lese, slouží už k rekreaci. Jeho provoz ukončila v 19. století vražda mlynáře, ten byl přepaden a zabit nedobrymi kolemjdoucími. Využita byla jeho dobrota a o černé noci byl pro velké množství peněz ubit. Křížek stojící před mlýnem tuto událost připomíná dodnes. Z Podhrázeckého mlýnu zbylo už jen torzo. Zarostlé v lese, bez přístupu, bez naděje. Nejen mlýny ale i náhony a vpusti jsou technickými ozdobami stoky, ale i ty zarůstají, pod ztrátou údržby a života –

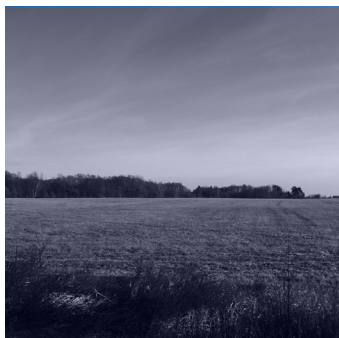

„Nejen voda a dřevo, písek a rašelina, ale také jihočeský člověk s veškerým svým důmyslem, zručností, inteligencí i dějinnou tradicí je bohatstvím třeboňské krajiny.“^{2/}

2/ Třeboňsko, Dagmar Dykyjová

– krajinou proplouvající

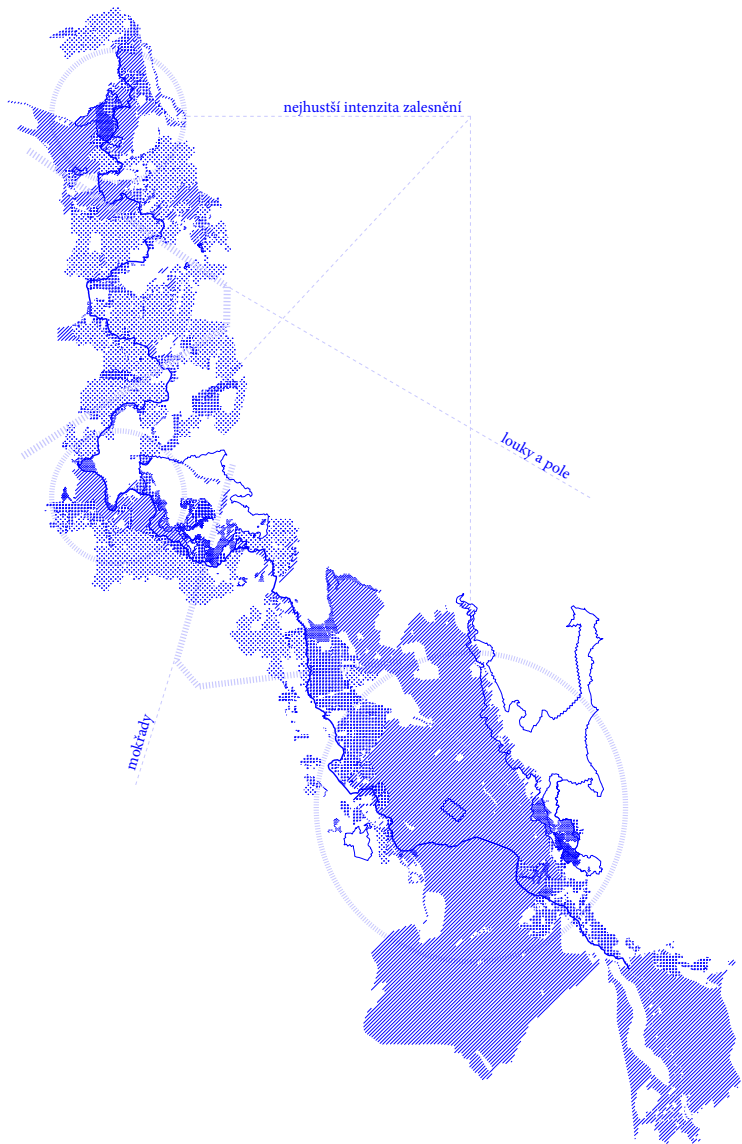
Teče lesem, polem i loukou. Lemují ji silné duby, tyčíci se do výšky i rozlehlé křoviny. Protéká listnatým lesem i lesem plným borovic. Někdy je zcela nepřístupná, když se rozlije a spojí v bažiny a mokřady, které pozvolna přecházejí v tůně a menší rybníky. Jindy teče na vyvýšené hrázi do vesnic a měst. Protéká rozsáhlými zažloutlými lány, pod jasnou oblohou, i tmavými neprostupnými lesy, kdy obloha přes větve jehličnatých stromů téměř není vidět. Teče tichými odlehlými místy, kde dávají lišky dobrou noc, i podél rychlostních silnic, kde ji míjí jedno auto za druhým –

7/ Pohled přes luka u Přeseky

8/ Jablečný sad u Zlaté stoky

– barokní krajina

Kaple, kapličky, boží muka nebo křížky. Tato vrstva uměleckých artefaktů podél silnic, toků, na březích rybníků, nebo uprostřed lesů přináší do krajiny viditelný zásah člověka, podmanivým a jemným způsobem. Někdy stojí opuštěně, osamoceny, jindy se staly součástí zvětšujících se měst a vesnic. Potkáme je nesmyslně oplocené, zdobené ledabyly uvázanými umělými květinami, schovaných v barokních nikách. O jejich původ nebo opodstatnění už není zájem. Jsou vzpomínkou na dávné časy, kdy měly svoje opodstatnění a každý člověk znal jejich příběh. Možná kvůli ztrátě této znalosti se vytratila snaha o jejich kvalitní péči, obnovu nebo rozšiřování. Nacházíme i kříže připomínající historické události, na které nepamtuje už ani nejstarší pamětník. Stojící u mlýnů nebo cest, připomínají cí vzpomínky na padlé vojáky nebo ubité mlynáře –

8/ Boží muka Branná
9/ sv. Ján Nepomucký

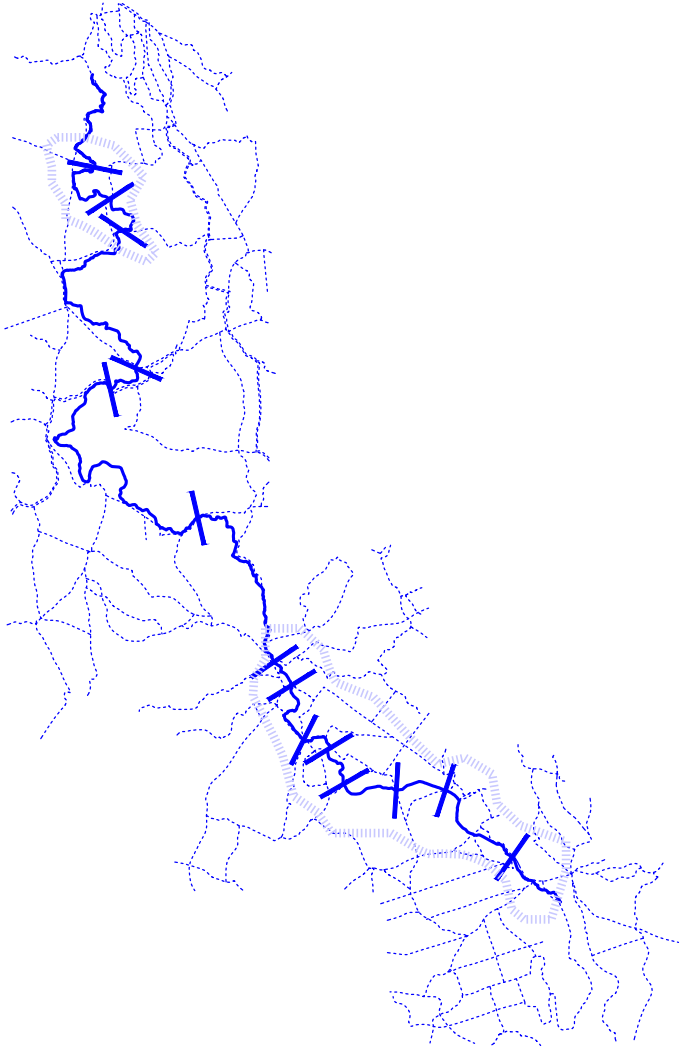

10/ Most přes Zlatou stoku v Lomnici nad Lužnicí

– cesta po stoce

Úzké dřevěné mosty a od nich vedoucí cesty, vyšlapané cestičky, už pomalu zarůstající, k odlehlým rozpadlým posedům, přes houští k odlehlým rybníkům. Cesty sledující křivku stoky, s najasným cílem. Někdy končí v poli, na hranici bažin nebo za humny za vsí. S různou šířkou, od vyšlapaných cest zvěří nebo myslivci přes široké lesní cesty až po asfaltové silnice propojující vesnice. Zpevněné, některé po podzimních deštích rozbahněné, travnaté i kamenné –

– živá a mrtvá

Tento text má za cíl vysvětlit rozdělení práce na „MRTVOU a ŽIVOU“ část. Je zřejmé, že Zlatá stoka stále žije, už jen proto, že v ní proudí voda, stále je její úloha zastoupena v rybničním hospodářství. Voda je plná fauny i flóry, na mnoha místech dokonce velmi vzácnými druhy. Jde tedy spíše o vztah s okolím. S člověkem, jak zde žijícím, tak jen stoku navštěvujícím.

Důvod vzniku Zlaté stoky byl ve schopnosti přivádět živou vodu namísto mrtvé (kyselé - málo okysličené) vody, která byla strouhami a stokami nabírána z polí, lesů, bažin a močálů. Stoka měla přivést život do rybníků. Stát se páteří celého složitého ekosystému. Život v rybnících a přílehlých stokách i tůních přirozeně produkoval rozmanité, provázané a stabilní prostředí. Ve vodě, i v jejím bezprostředním okolí, fungovala vzájemná provázanost po staletí. Jedna vrstva potřebovala druhou - lidé potřebovali stoku - pro svoji obživu, radost i práci. Stoka potřebovala lidi - pro jejich péči a údržbu. Prostředí díky této vzájemné spolupráci žilo.

Štěpánek Netolický, který tento živý organismu vybudoval, vytvořil nejen zásobárnu vody do rybníků, umožnil výstavbu mlýnů, dopravu dřeva nebo elektrifikaci měst. To se dělo postupně, pozvolna, zcela přirozeně, v souladu. Odměnou pak bylo zkvalitnění života.

Popis života v krajině a jeho vnímání vystihuje úryvek z textu od Ian McHargera.

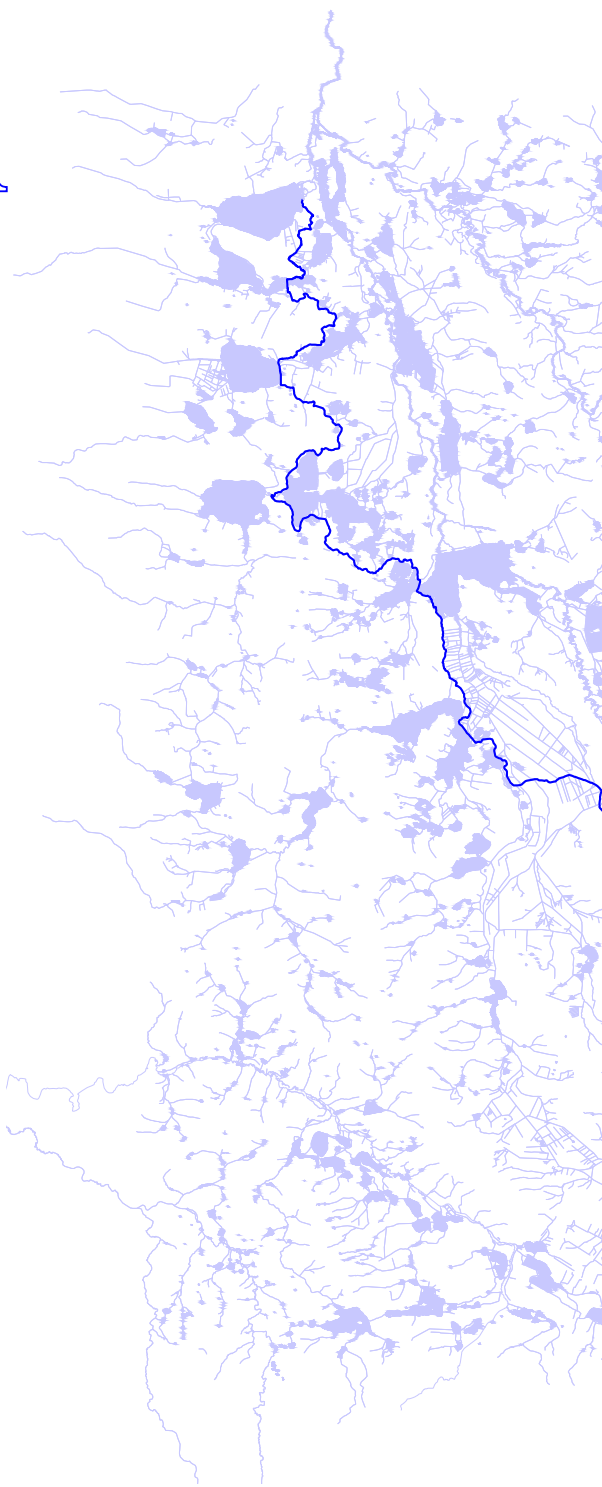
„Nejlépe to osvětlí příklad života a smrti. Život je evoluce jediného vajíčka v komplexní organismus. Smrt je retrogradní pohyb komplexního organismu, jeho rozpad do několika jednoduchých prvků. Jestliže je tento model pravdivý, umožní nám zkoumat město, čtvrť, komunitní instituce, rodinu, městský plán, architektonický nebo krajinářský projekt. Jakýkoli systém směřující k jednoduchosti, uniformitě, nestabilitě, s nízkým počtem druhů a vysokou entropií je retrogradní, jakýkoli systém pohybující se tímto směrem, se vzdaluje zdraví...^{3/}

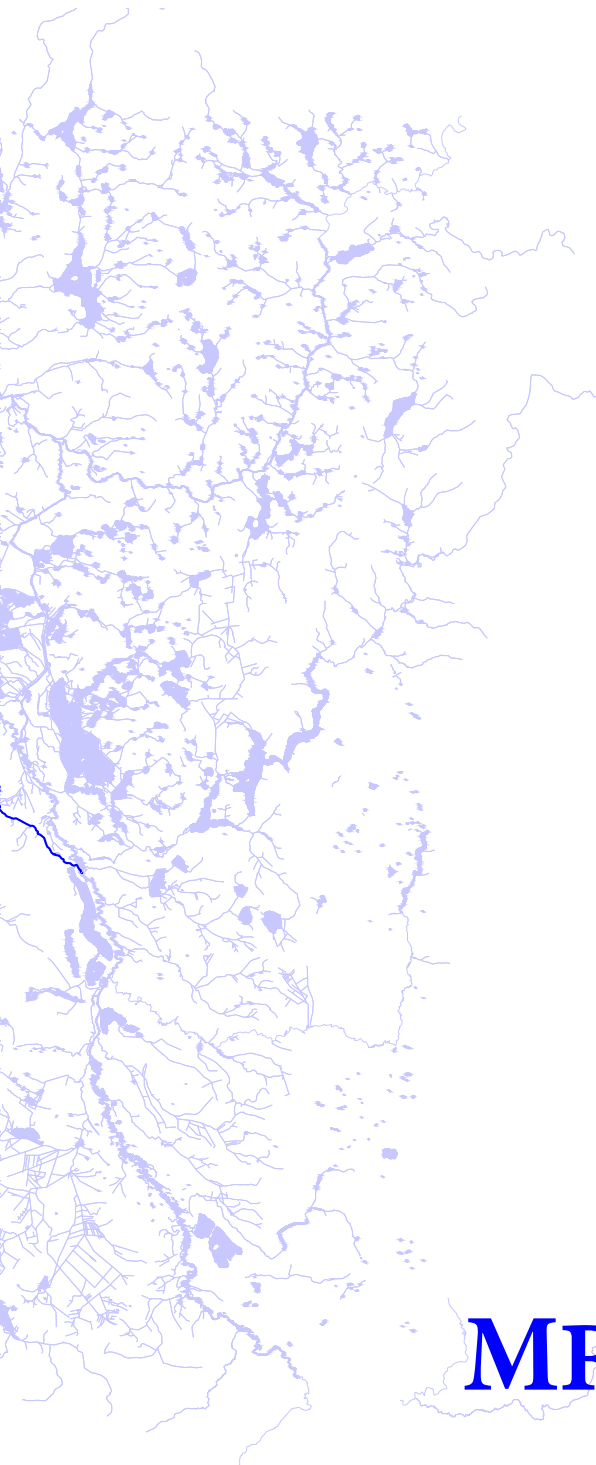
Když se na řeku, Zlatou stoku, podíváme dnes, pochopíme proč z ní nečerpáme to, co čerpaly generace před námi po celá staletí. Ztráta jejích rozmanitých funkcí a provázanosti s okolím ústí v jediné. Umírá. Má dnes jen jedinou funkci a to funkci v rybníkářském hospodářství. Je tedy potřeba stoku zase zapojit do okolního dění, neotáčet se zády, nevnímat ji jako bariéru, ale jako spojnici. Pokusit se i dnes o živý organismus –

— — —

3/ Architektura a krajina, Zlatý řez, Ian McHarg

ŽIVÁ

MRTVÁ

– hledání

Stoka napájela rybníky, poháněla mlýnská kola, umožňovala plavbu dřeva, spouštěla elektrifikaci měst a pomáhala vařit pivo, uzdravovala spolu s rašeliništním bahnem nemocné z celého pohraničí a zásobovala místní lid pitnou vodou. K dnešnímu dni se z vyjmenovaného dochoval jen zlomek a i ten zlomek tvoří pouze kulisu na Zlaté stoce. Ztráta znalostí chápání krajiny a její oslavování nám zabraňuje pochopit jedinečný vztah, který mezi ní a člověkem panoval od nepaměti.

Smyslem mojí práce je tedy najít postup, jakým život na řeku vrátit. Jak znovu obnovit důležitost jejího vzniku a trvání na Třeboňsku. Přemýšlení vede od poznání jednotlivých míst - bodů na stoce až k pohledu shora, k podstatě celého toku, jeho vazeb a vztahů, které se vytvářely dlouhá léta a postupně se vytrácí. Najít způsob jak tento trend zpomalit nebo zastavit úplně –

– vrstvení

Procházka kolem řeky je uklidňující. Znamená odreagování, rozjímání, zklidnění. Po několika desítkách kilometrů je toho klidu už možná trochu příliš. Snažím se hledat impulsy k možnému rozptýlení. Potkávám pozůstatky dávného využití stoky, náhony pro mlýny, zapomenutá boží muka s barkoním zdobením, bez vyzdobené niky, jiné s ledabyle uvázanou umělou květinou. Tu a tam se vyskytují i zpevněné silnice, cedule odkazující k přírodním rezervacím, nebo průhled na hráz rybníku. Každý tento impuls vyvede procházejícího z mírné letargie. Zastavím se u jednoho z křížů a přemýšlím o jeho vzniku, proč je na tomto místě, kvůli komu, co se s tím dotýčným stalo. A kolik takových křížů a příběhů už bylo zapomenuto.

Obnovou jednotlivostí život stoce vrátit nedokážu. Přístup k obnově musí spočívat v něčem nadřazenějším než jsou jednotlivé zásahy. Mám tedy tři úkoly. Prvním úkolem je samotné rozklíčování a vymezení vrstev. Je třeba hledat, více se dívat, možná se i trochu nechat únést. Po definování vrstev, je na řadě druhý úkol. Tím je metoda postupu práce s jednolitými vrstvami. Způsobů může být celá řada. Vrstvy mohou mazat, přidávat nové, rozšiřovat nebo jim ubírat, zvětšovat nebo zmenšovat měřítko, rozdrobit nebo sjednotit.

Poslední, tedy třetí úkol bude mít za cíl vše propojit. Až tento krok ukáže, jak kvalitně byly ty předchozí zpracovány, v ideálním případě vznikne živoucí prostředí vytvořené souvrstvím, tedy kladením jedné vrstvy na druhou –

– kilometráž

V měřítku 1:5000 je Zlatá stoka rozdělena po úsecích 1000 x 1000 m. Zachycena je po celé délce, začíná č. 1 v Majdaleně na jezi Pilař a končí č. 49, svým posledním kilometrem, za Podhrázeckým mlýnem. Má za úkol seznámit každého s prostředím, kterým Zlatá stoka protéká. Ukázat v podrobnějším měřítku vazby a vztahy, přiblížit příběhy, které místa spojují a odehrávají se podél hráze Zlaté stoky. Představit podíl luk, polí a lesů v okolí stoky. Zmapovat množství vesnic a měst, kterých se dotýká, někdy jen na okraji, jindy jimi projde středem.

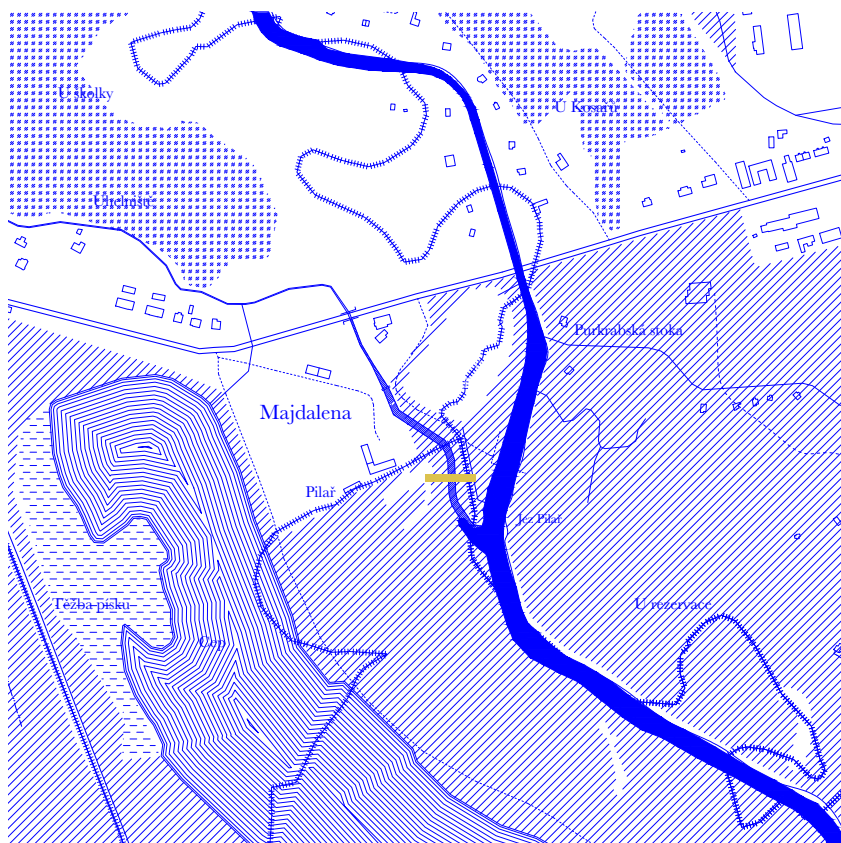
V knize MRTVÁ je kilometráž zpracovaným podkladem, pro zachycení jejího aktuálního stavu. Tento podklad pak bude následně sloužit pro zaznamenání zásahů a především nových vrstev, posléze souvrství v druhé části práce, tedy v knize ŽIVÁ –

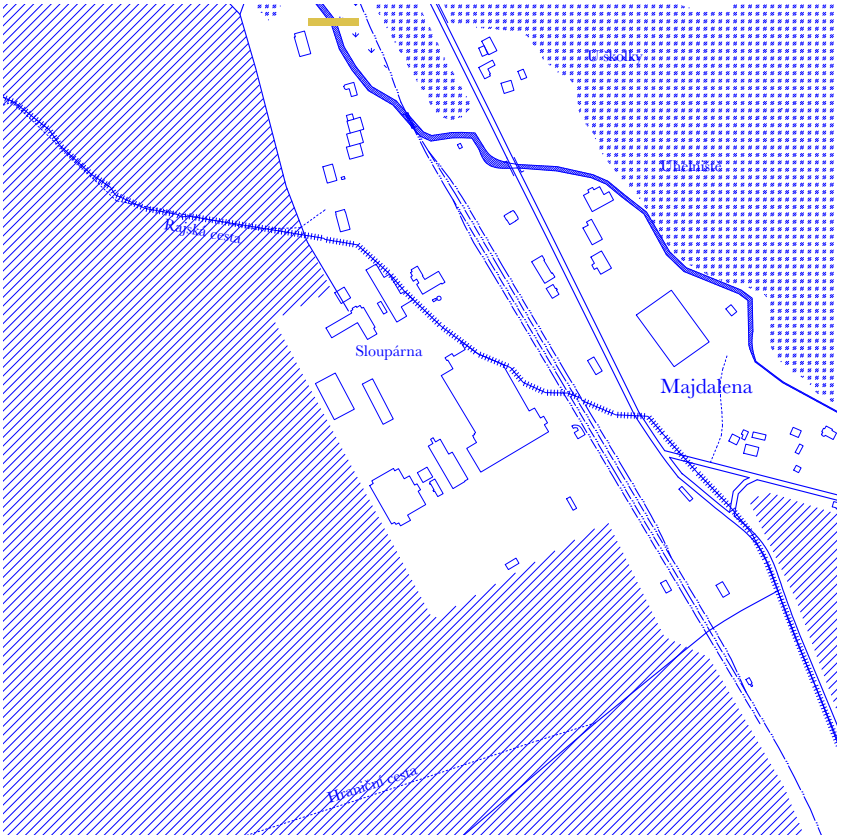
Začátek. Stoka se odděluje od Lužnice a při svém největším rozpětí začíná svoji cestu. Ona tu začíná, mnozí končí. Jez Pilař, který byl postaven pro zajištění přívodu vody právě do Zlaté stoky, usmrtil svým nebezpečným přepadem desítky osob.

1.000 km

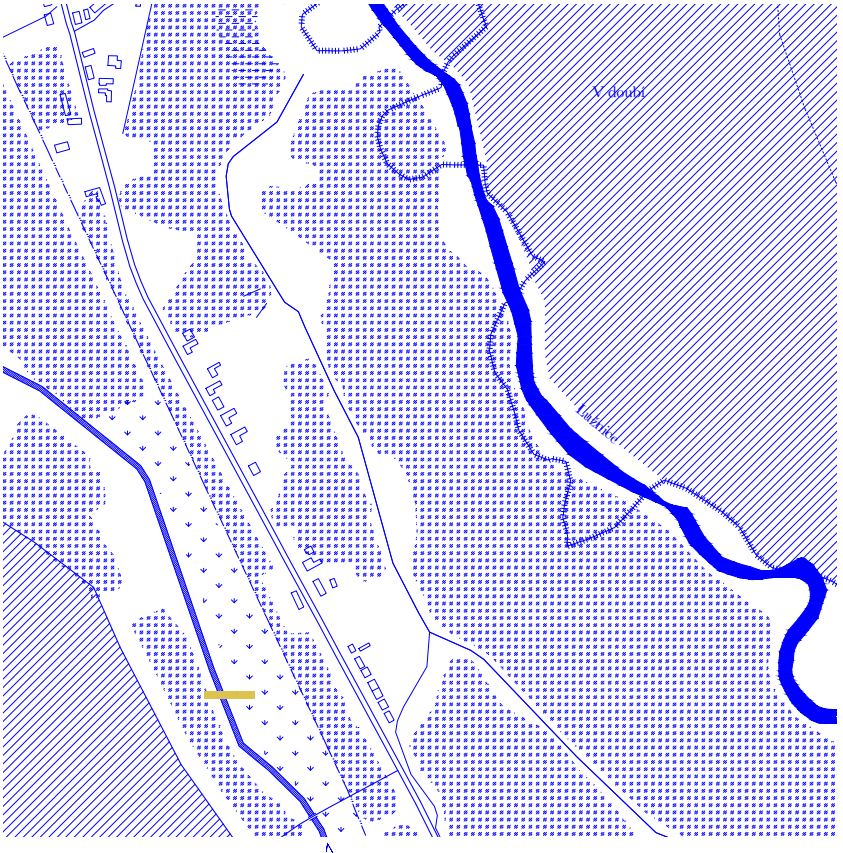
2,000 km

Několik železničních přejezdů přetíná stoku právě v Majdaleně. Krásu záhybů samotné stoky, lehce se vlnící mezi domy pozoroval i roku 1914 František dEste, při své cestě do Sarajeva. Stoku ani Majdalenu poté už nikdy nenavštívil.

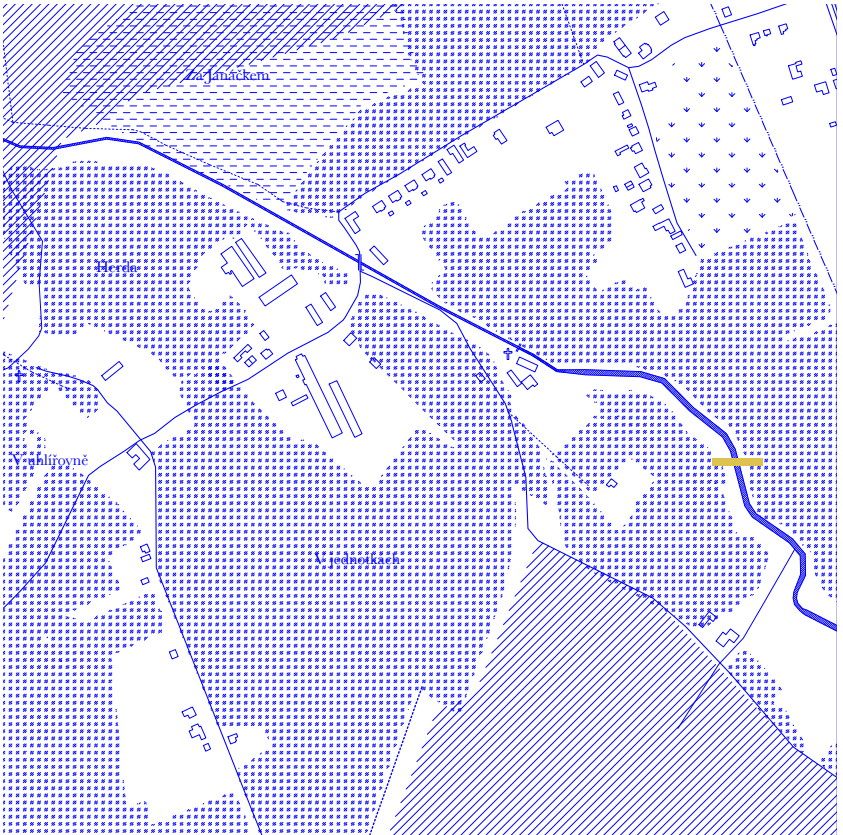
3.000 km

Pár samot rozmístěných podél mlatových cest, od silnice za stokou, přes úzké mostky, a pak už jen lesy, táhnoucí se k až Třeboni.

4.000 km

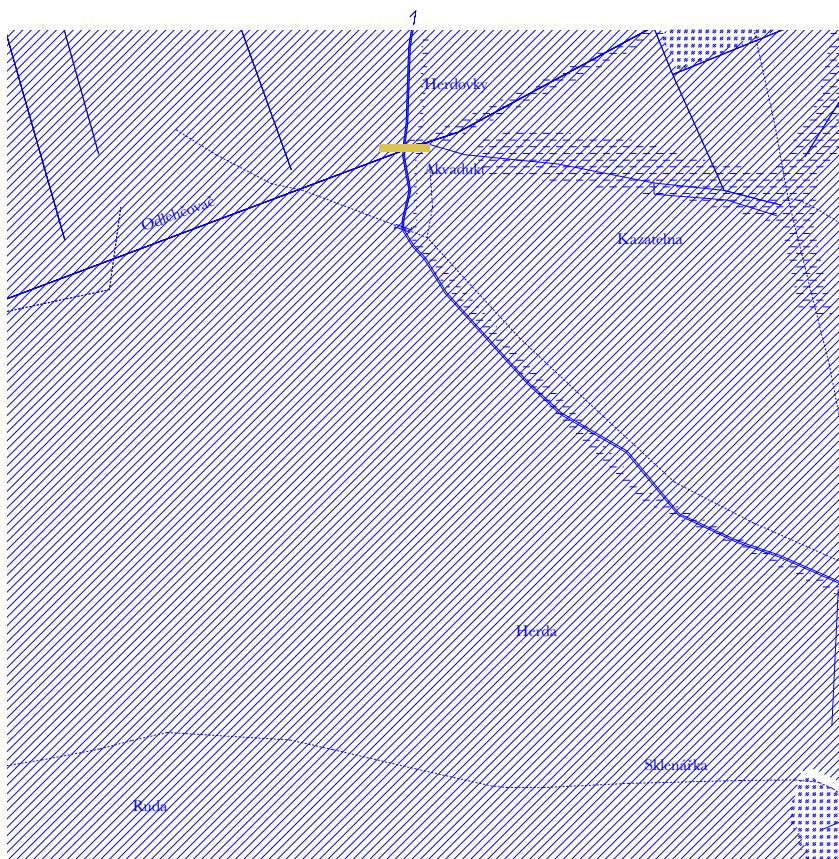

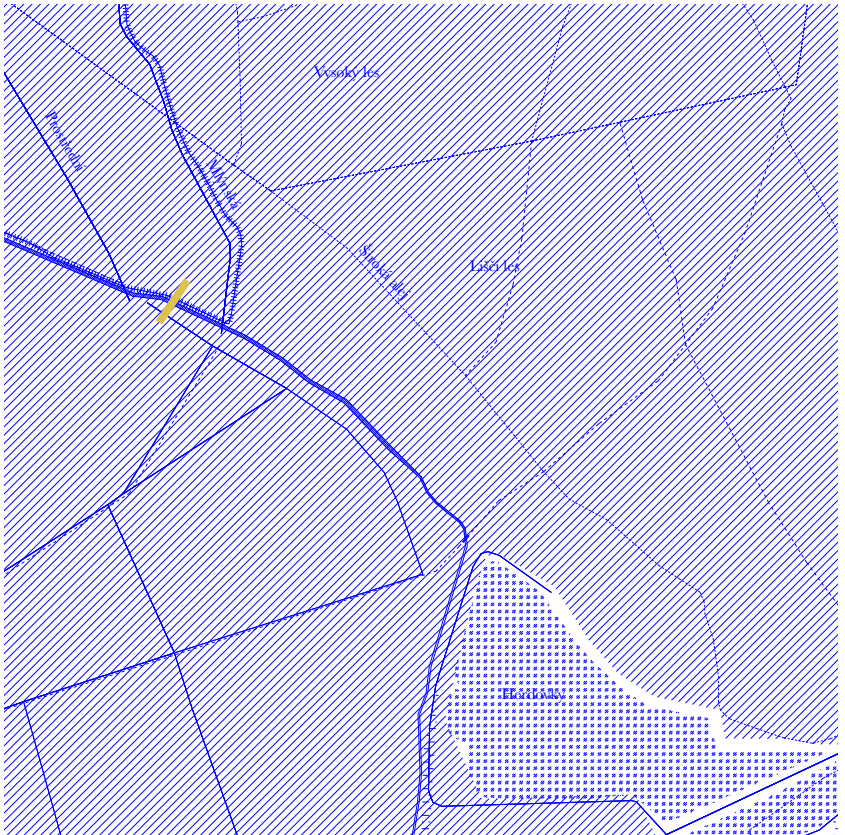
Akvadukt, stoka Odlehčovač podtéká Zlatou stoku. Chvillemi jakoby člověk zapomněl, že řeka nevznikla přirozeně, že tu pamatuje ještě život bez lidí. Pro rozpomenutí jsou tato místa, i když ukrytá v lesích.

5.000 km

6.000 km

Tentokrát Podřezanská stoka podplouvá Zlatou stoku. Pomocí akvaduktu, menších rozměrů než u Odlehčovače, ale se stejným překvapením ukrytý.

8.000 km

9.000 km

N

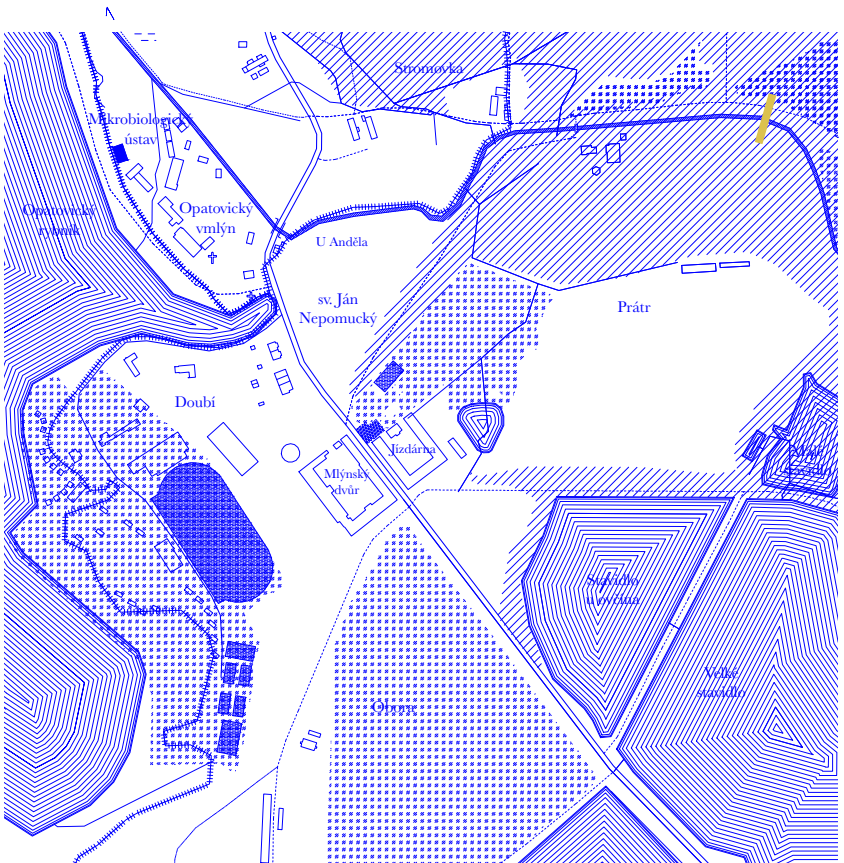

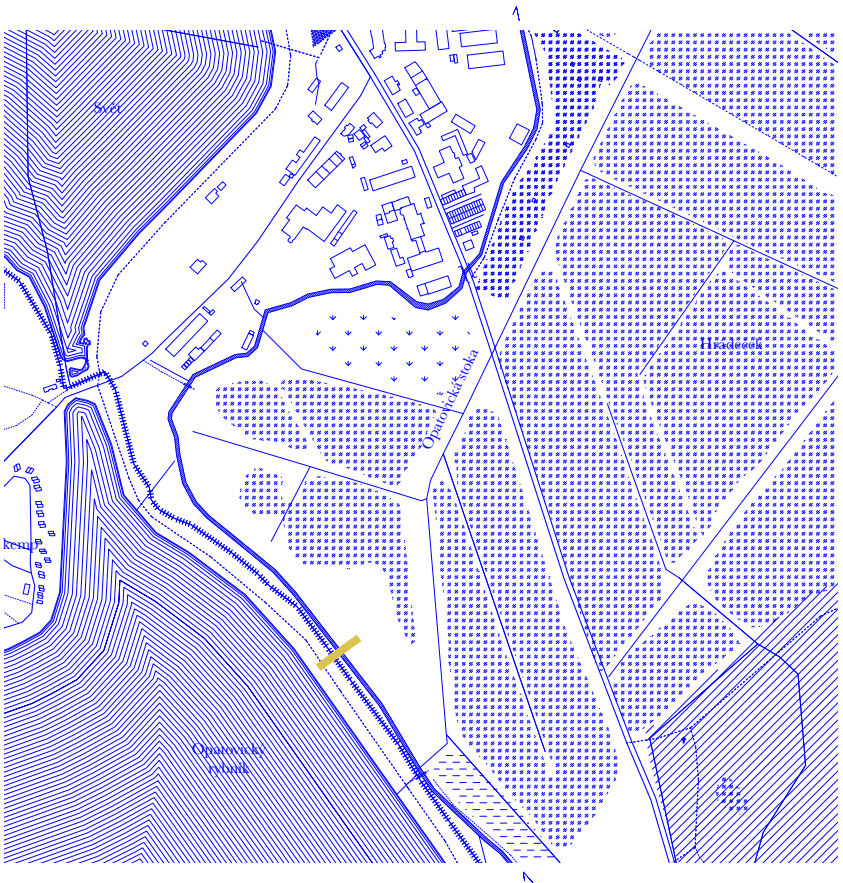
Přístup ke stoce vede podél hráze jednoho z rybníků. Stačí si vybrat, Malé Stavidlo, Velké nebo snad U ovčína. Všechny cesty vedou ke Zlaté stoce. Hráz je lemovaná mohutnými duby a zažloutlým rákosím.

11.000 km

12,000 km

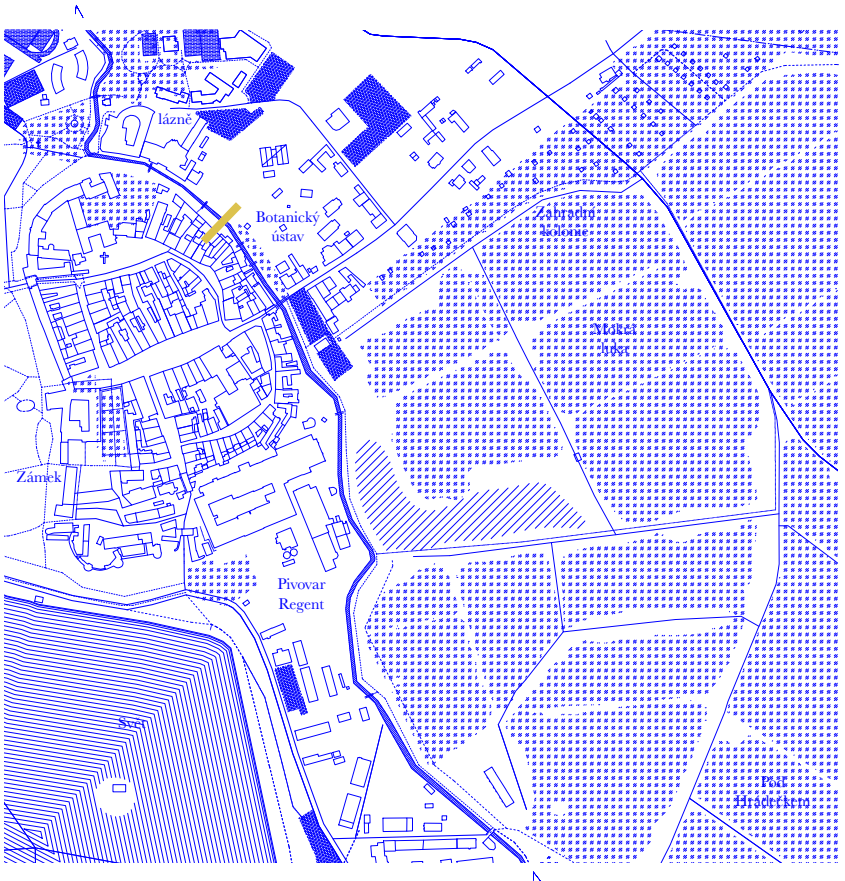

Divoké fasádní barvy. Zábradlí podél stoky. Zámková dlažba. Chtěla bych jít podél stoky a v létě v ní smočit nohy, pak proběhnout historickou zástavbou na náměstí a dát si zmrzlinu. V zimě zkusit tloušťku ledu a vyrazit na brusle.

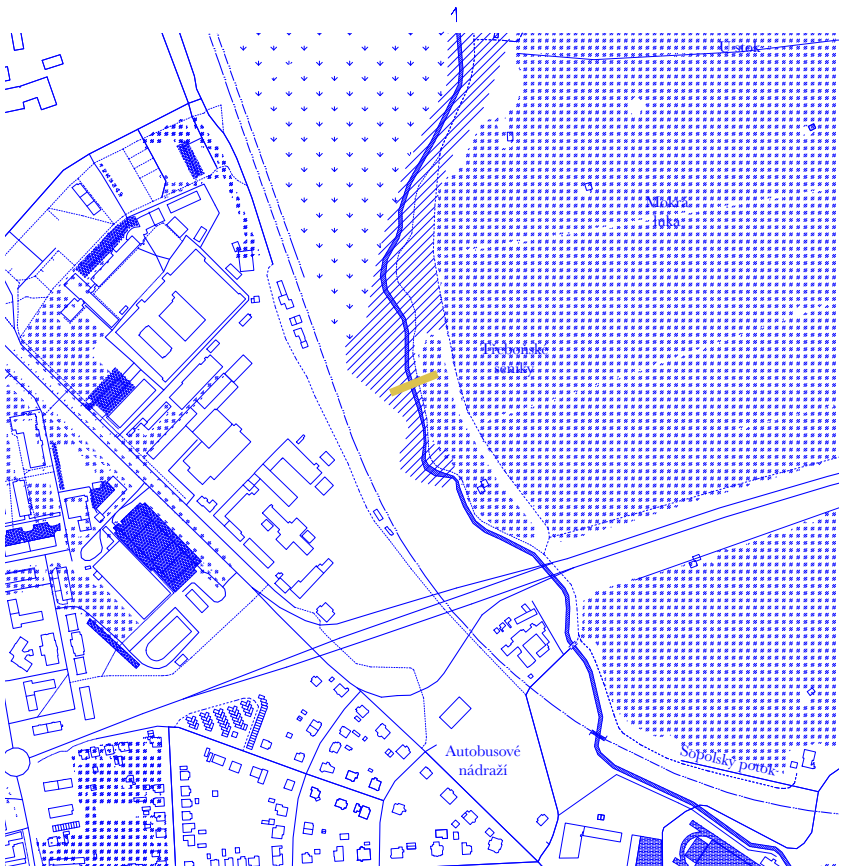
13.000 km

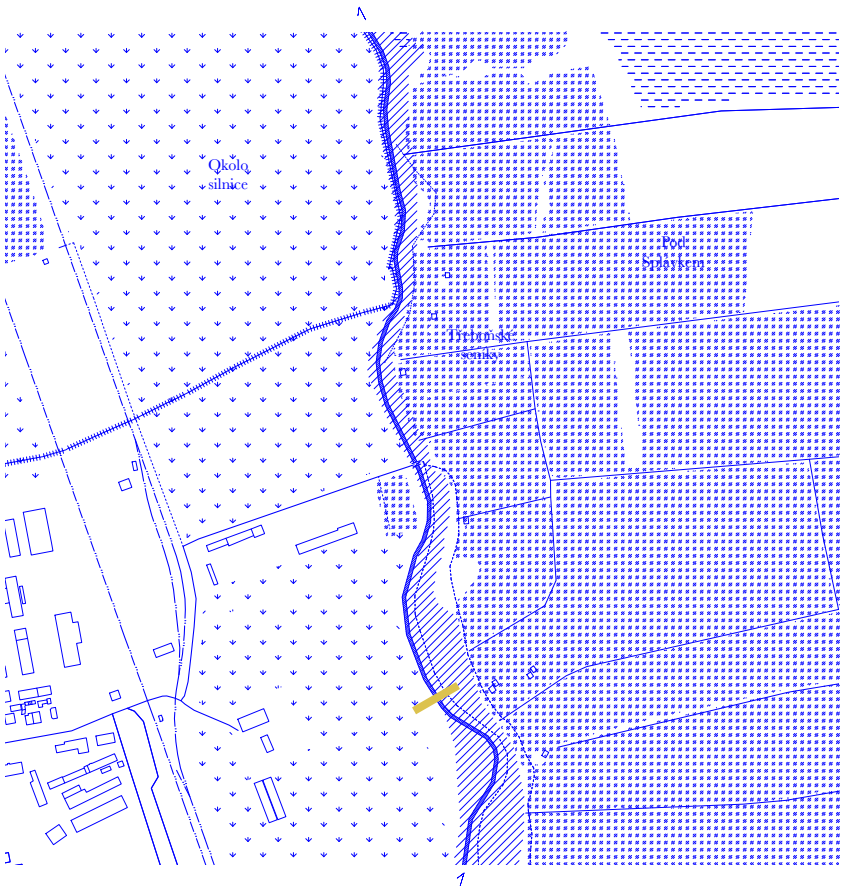
Trochu se mi boří boty do trávy. Cítím jak nabírají vodu. Ten pohled trochu mokra snese. Mokrá luka. Dřevěné seniky. Úzké strouhy. Projíždějící vlak. Pomalu zapadající slunce.

14.000 km

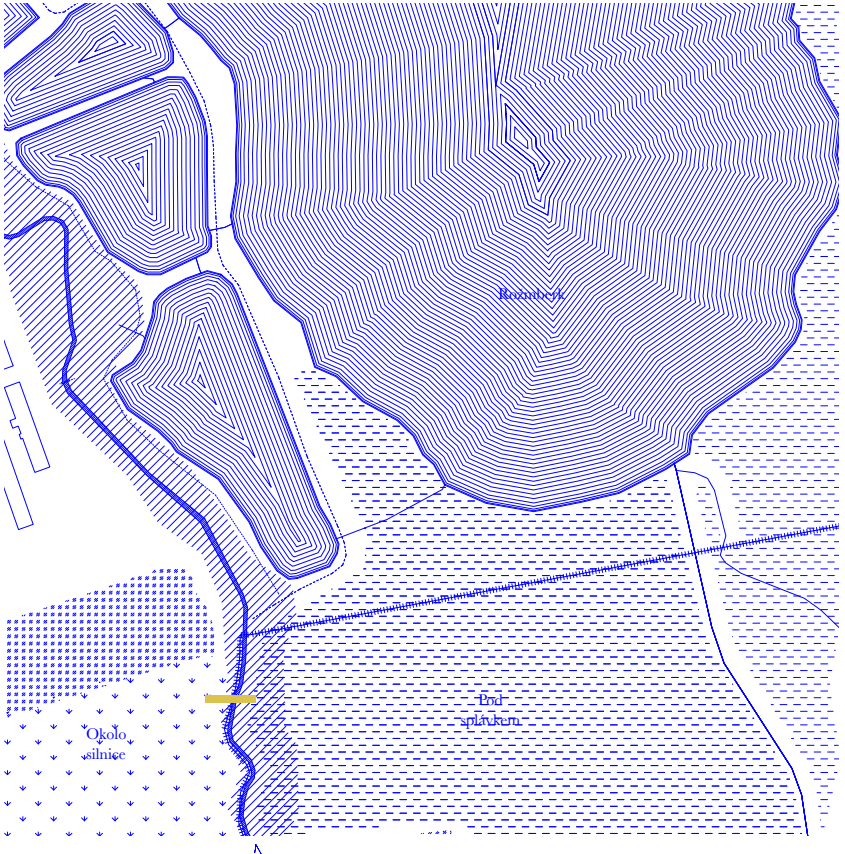
15.000 km

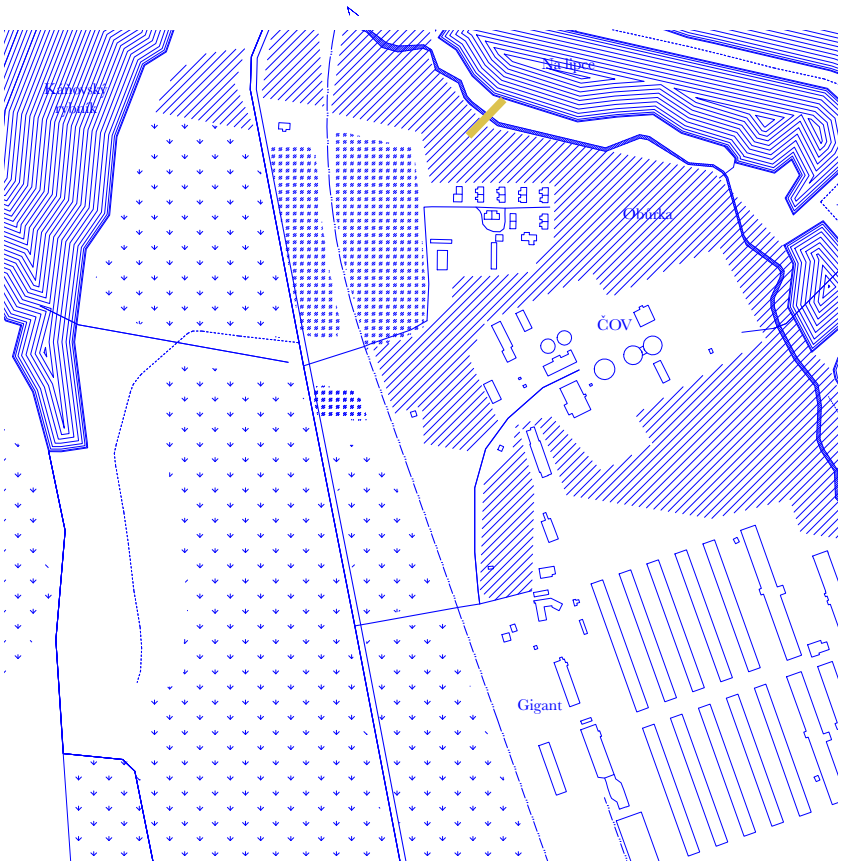
Za Mokřými luky na chvíli jihočeská romantika končí. Stoka se dostává na okraj průmyslových podniků. Okolí je více skládkou než lesem. Přitom se už pomalu přibližuje k rybníku Rožmberk, ozdobě Třeboňska. Jeho dlouhá hráz láká každoročně tisíce návštěvníků, ale podél Zlaté stoky se tam nejspíš nevydávají.

16.000 km

17.000 km

Okolo svatého Jánu Nepomuckého se stoka stáčí dál k Přesece. Ostře, až skoro nepřírozně lemuje les a vždy se maximálně přiblíží ke svým rybníkům.

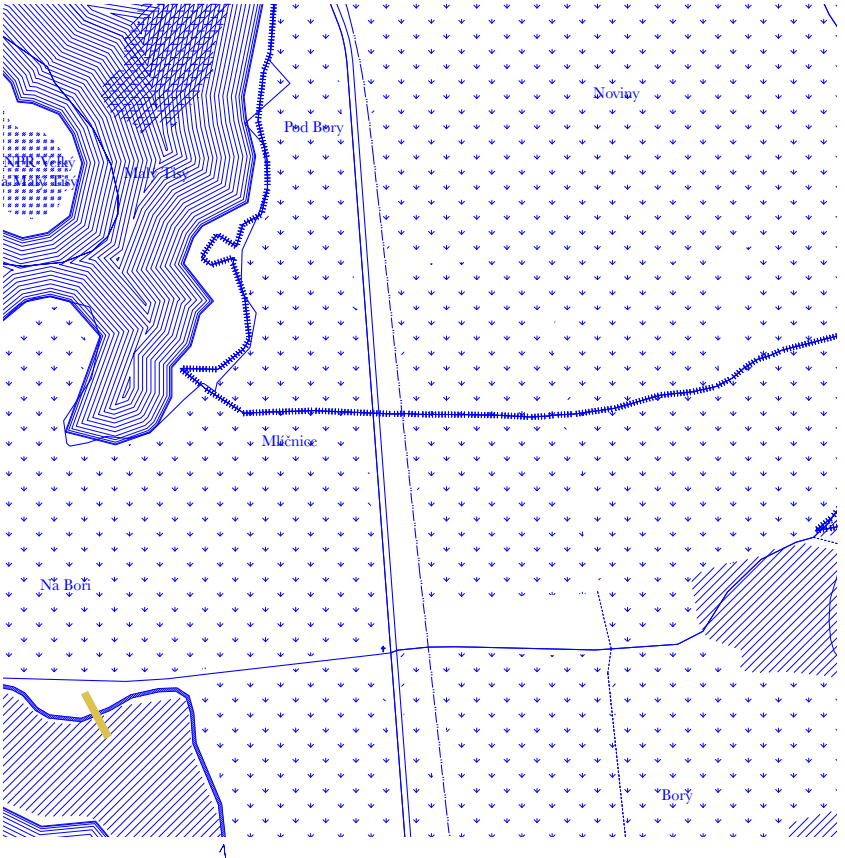
18.000 km

1

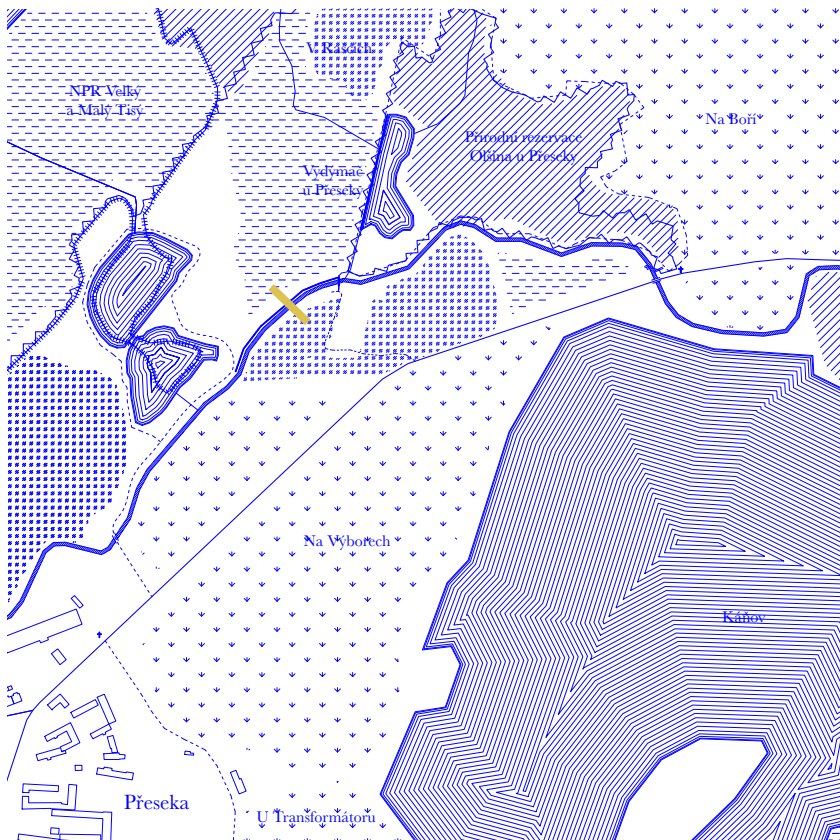
19.000 km

Chráněná oblast Olšina u Přeseky je oblast velká 6,28 ha vzdálená 0,5 km severovýchodně od obce Přeseka. Jde o zamezovaný rybník s malou zbyvající vodnou plochou, přes kterou přechází husté porosty bažinných vrbin. Rybník je z velké části pokryt olšinou lemovanou, vodňankou žabí, kosatcem nebo zabělník bahenní.

20.000 km

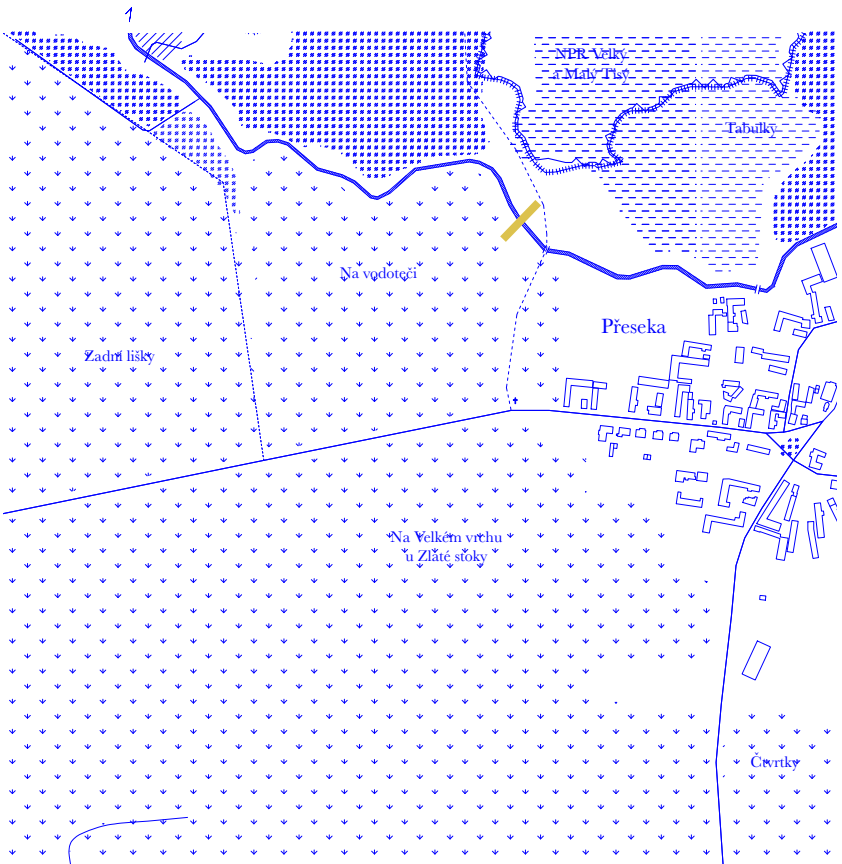

Těsně před přesekou stoka opět prudce zabočí a vesnici se téměř vyhne. Přesto k ní ze vsi vede několik cest. Některé vedou i podél a opisují její křivky.

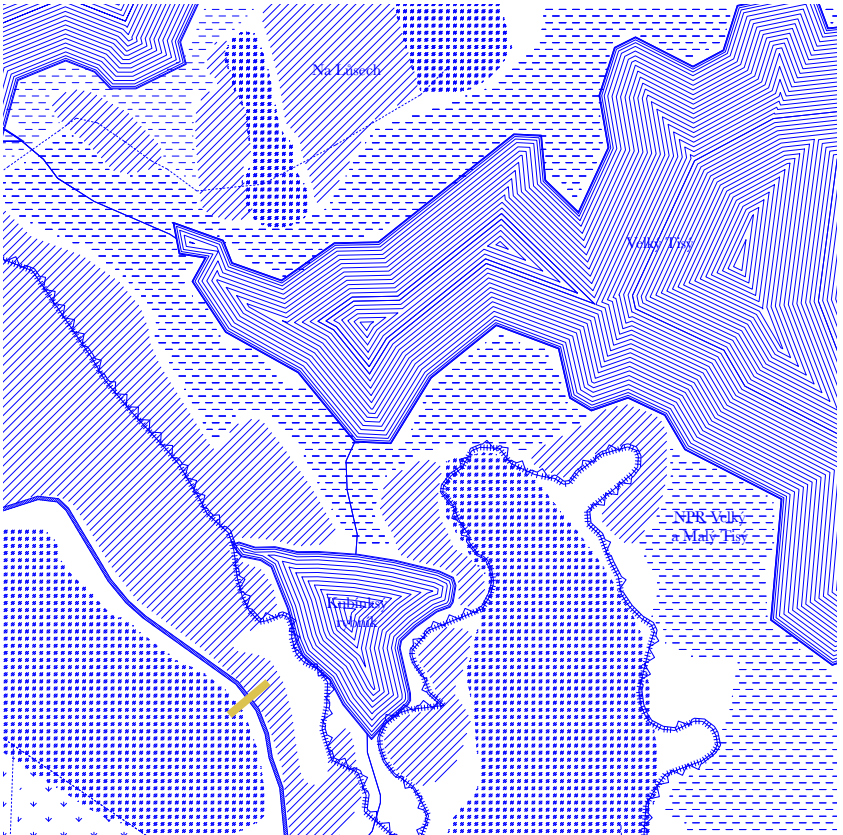
21.000 km

Národní přírodní památka Velký a Malý Tisý v sobě ukrývá 11 větších rybníků, ty mají členité břehy, zátoky, poloostrovy a ostrovy, k tomu přiléhají plochy podmáčených luk, vřesovišť, křovitých vrbin, olšin, menší lesíky i svoušlý les či pole. Rozlohou zaujímá plochu o rozměrech 615,54 ha. Důvodem ochrany je jedna z nejvýznamnějších ornitologických a entomologických rezervací v Česku.

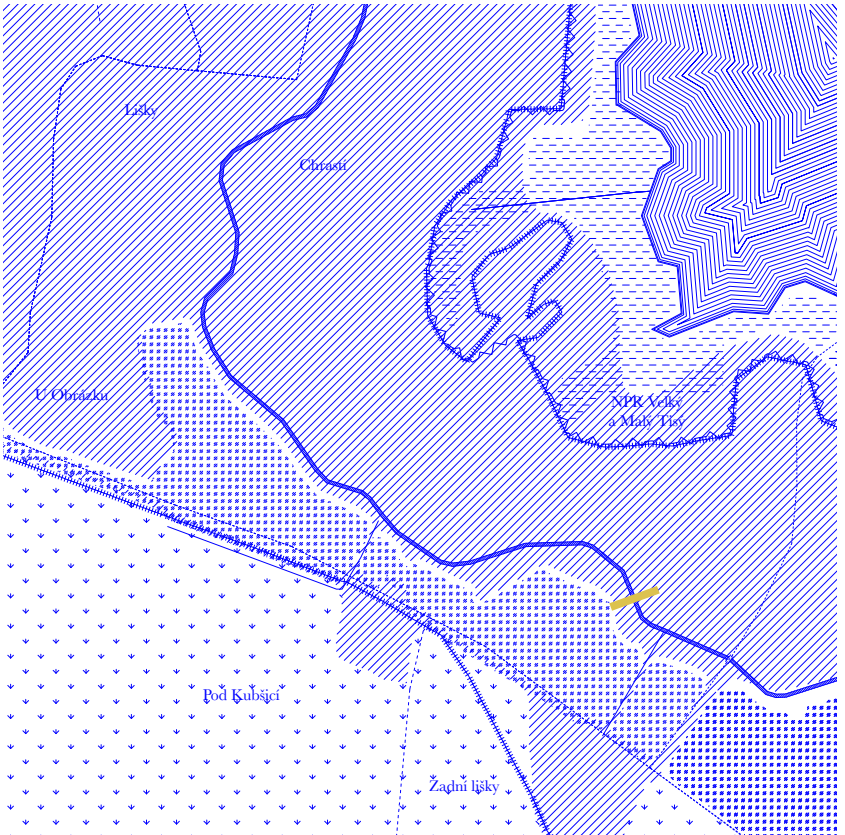
22.000 km

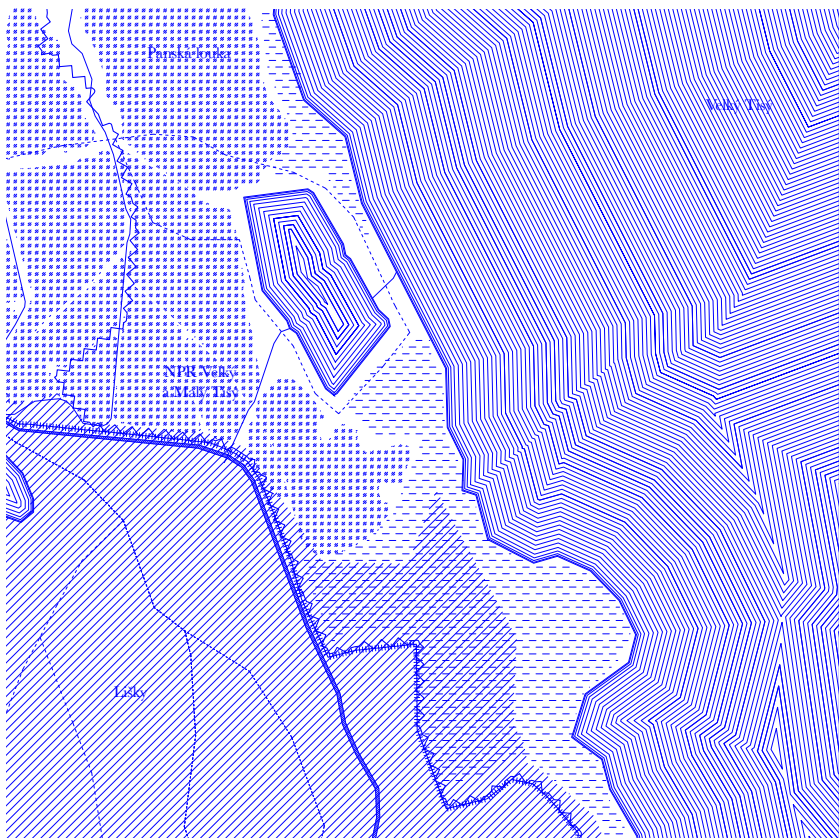

23.000 km

1

24.000 km

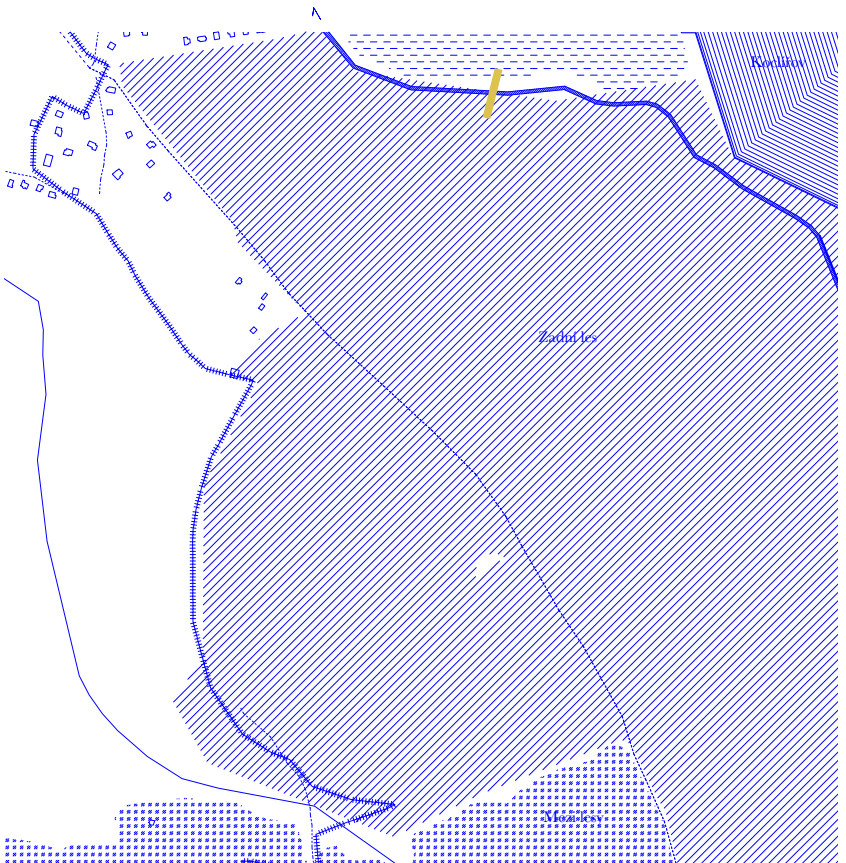
Hladina stoky je ve stejné úrovni jako okolní terén, bojím se, že příští krok už ztratím pevnou půdu pod nohama. Ale jdu dál, hladina je jak zrcadlo, odráží vše okolo, popadané stromy i podmáčené stojící snad už za hranou říčního koryta.

25.000 km

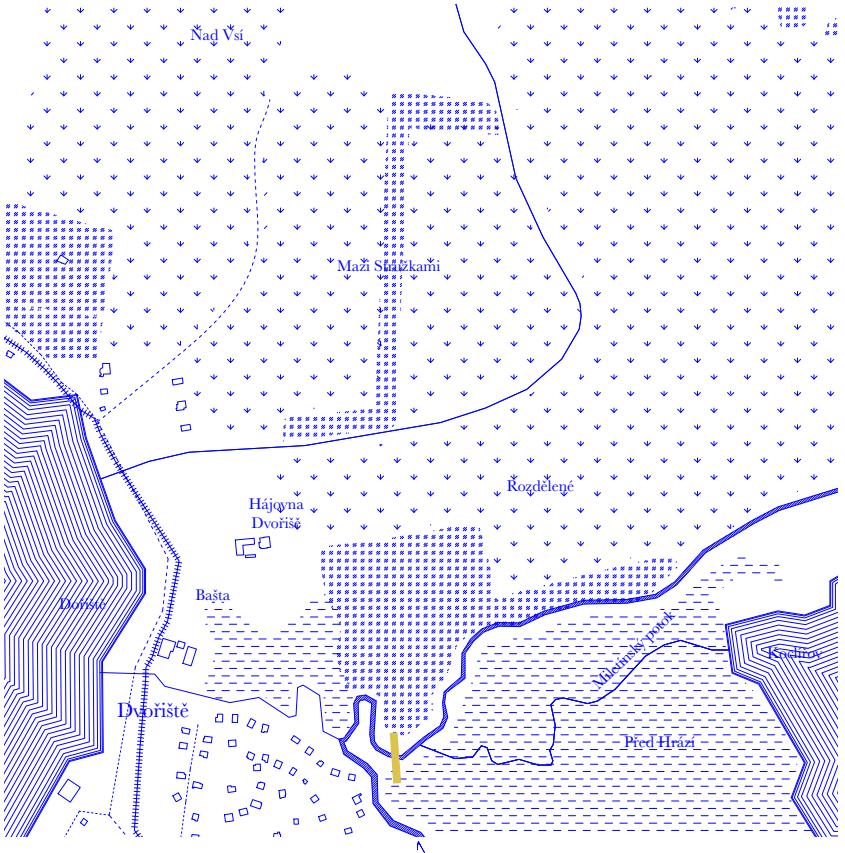

26.000 km

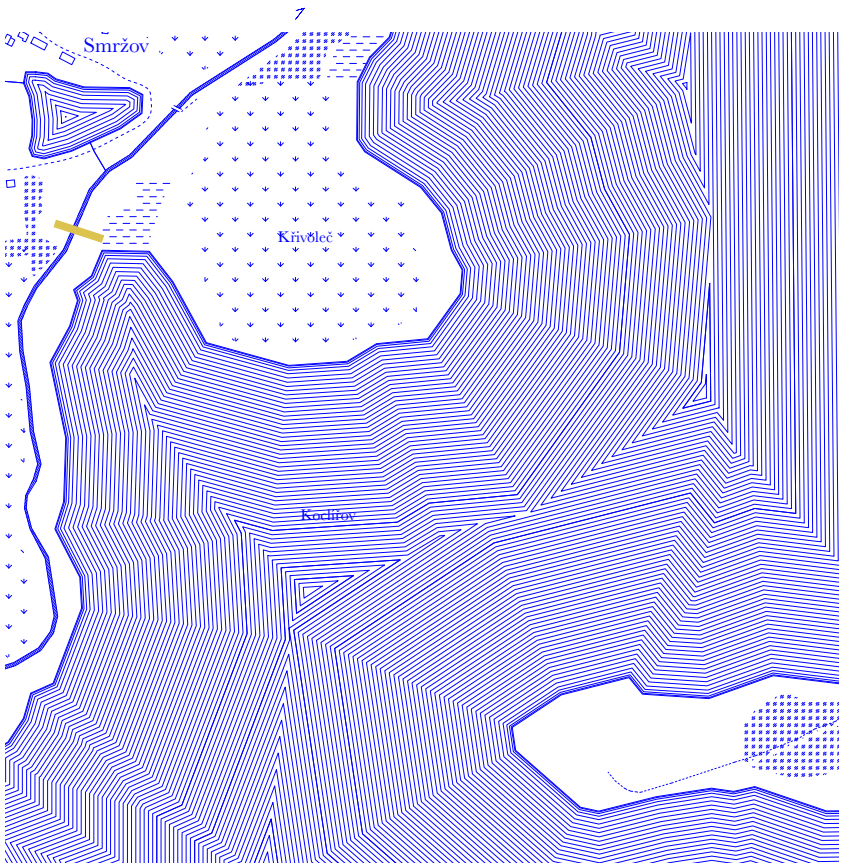
27.000 km

Jsou místa, kdy stoka teče úplně klidně. Ve svém korytu. Bez náznaku jediného přelítí. A pak jsou místa jako tato, kdy stoka zaplavuje lesy, podmáčí louky, vytváří mokřady. To celé v tichosti, poklidu, pod ochranou lemujících stromy.

28.000 km

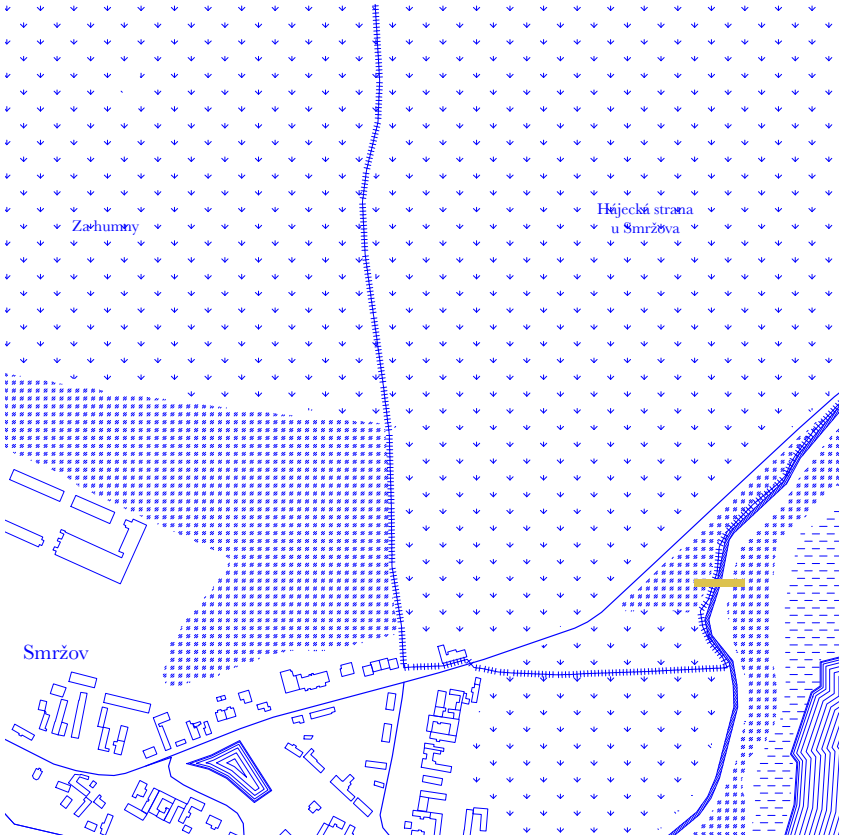

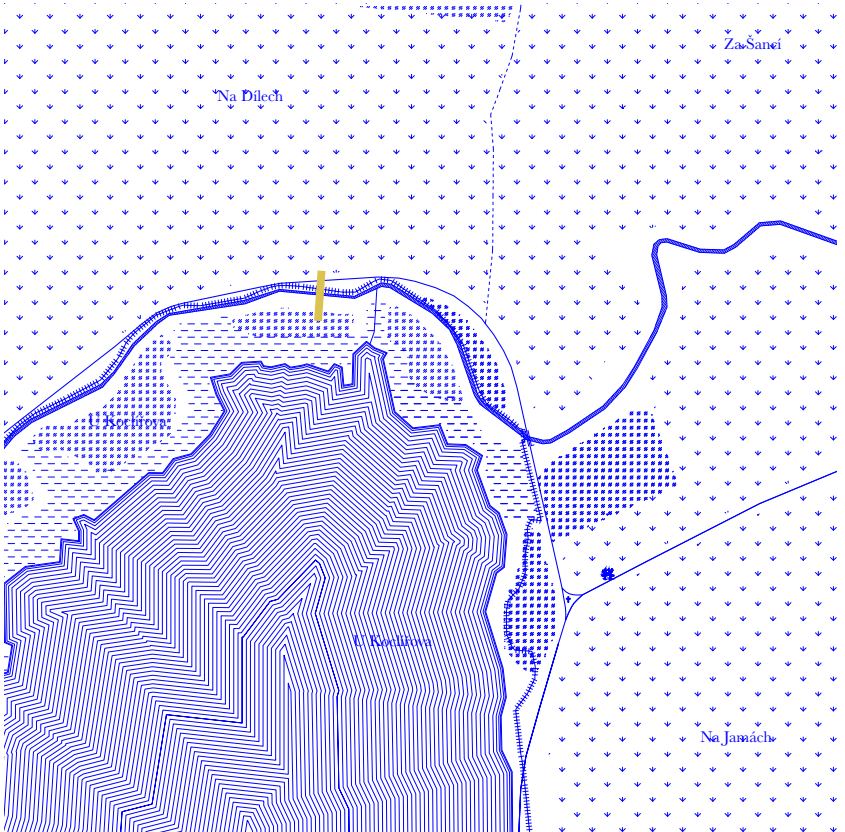
Končí les. Zažloutnou se široko daleko žlutá pole. Mokřady. Pošlapané rákosy a stoka přecházející v tůň a rybníky. Skoro až zlatá barva polí se odráží ve vodní hladině. V dále je vidět kostel, ten lomnický Jana Křtitele.

29.000 km

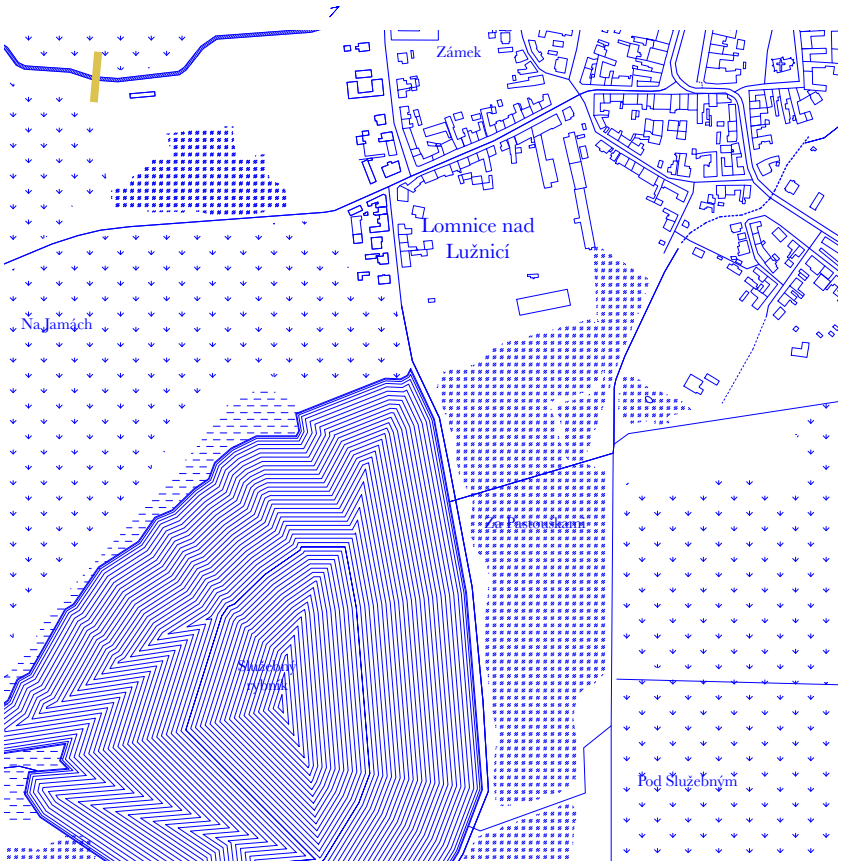

30.000 km

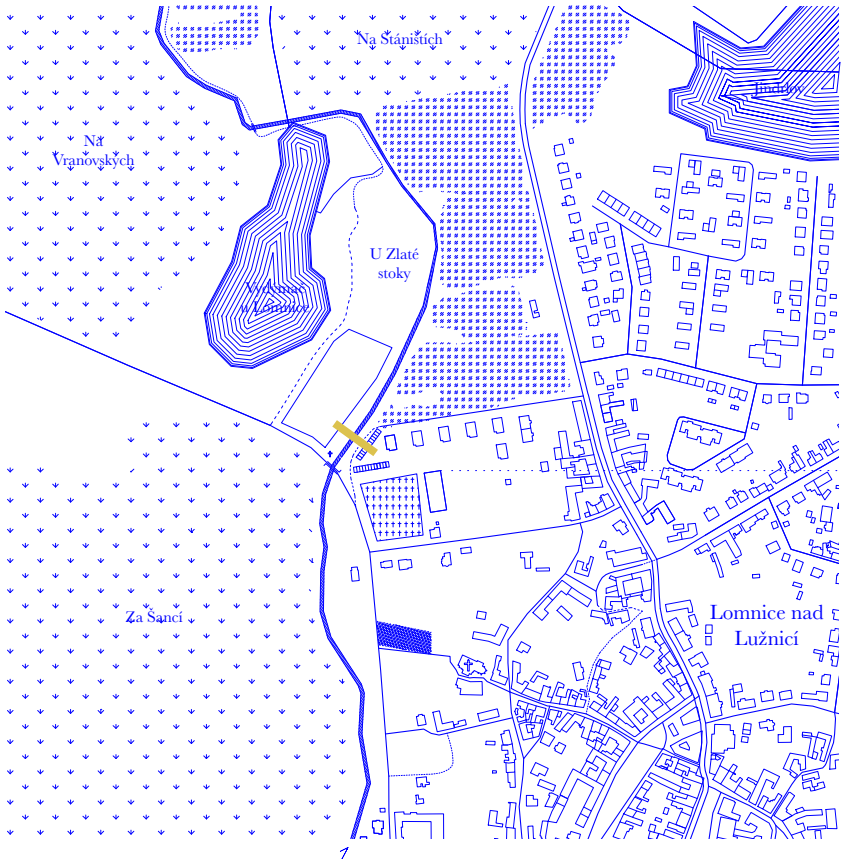
31.000 km

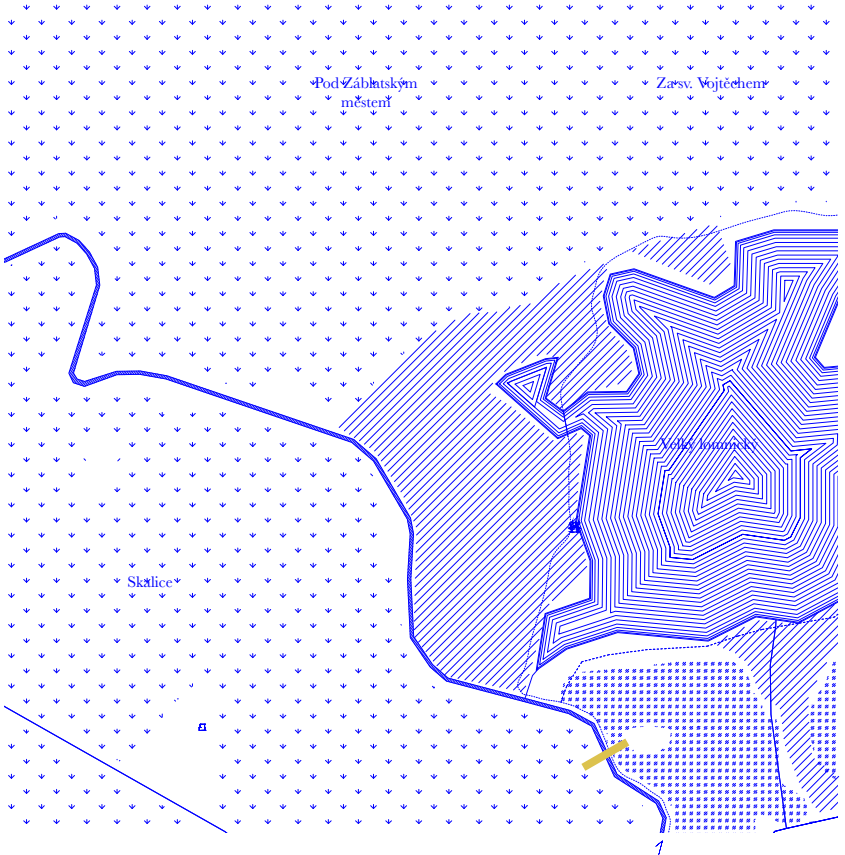
Jdu podél stoky, s výhledem na lomnický kostel. Vedle hřbitov, hřiště a venkovní divadlo. Stoka je oddělena silnicí, jen úzkou, skoro nevyužívanou. Přístup k ní by teda neměl představovat problém ani nebezpečí. Opak je pravdou. Nesmyslný plot, zarostlá louka. Cesta se už ztratila úplně. Přitom je tak blízko, k městu, kostelu, lidem.

32.000 km

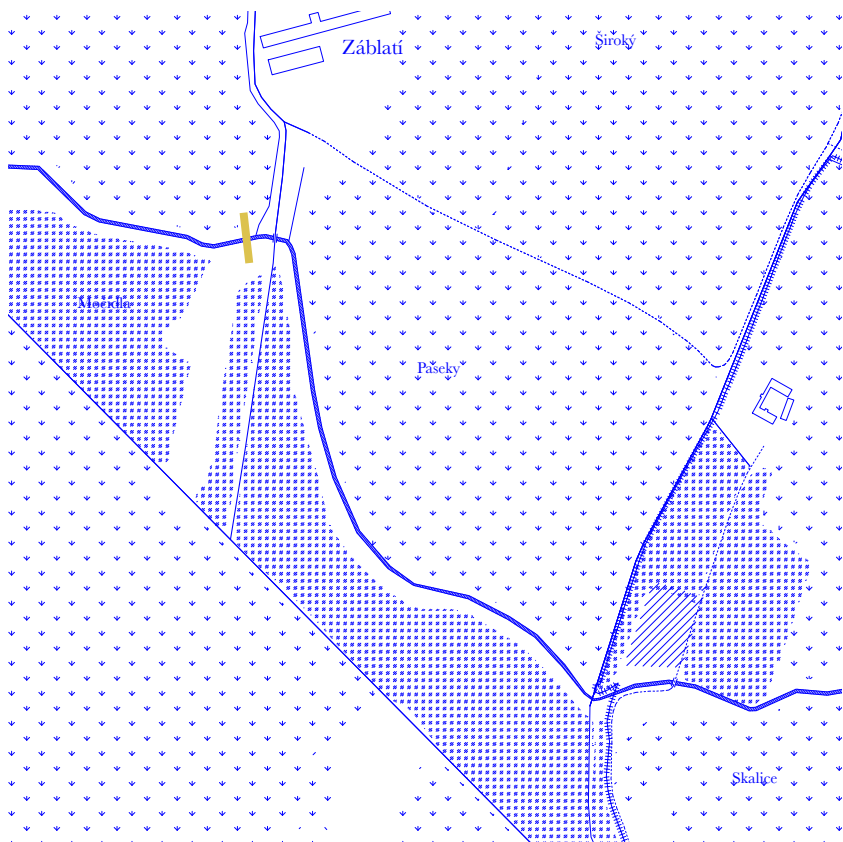

33.000 km

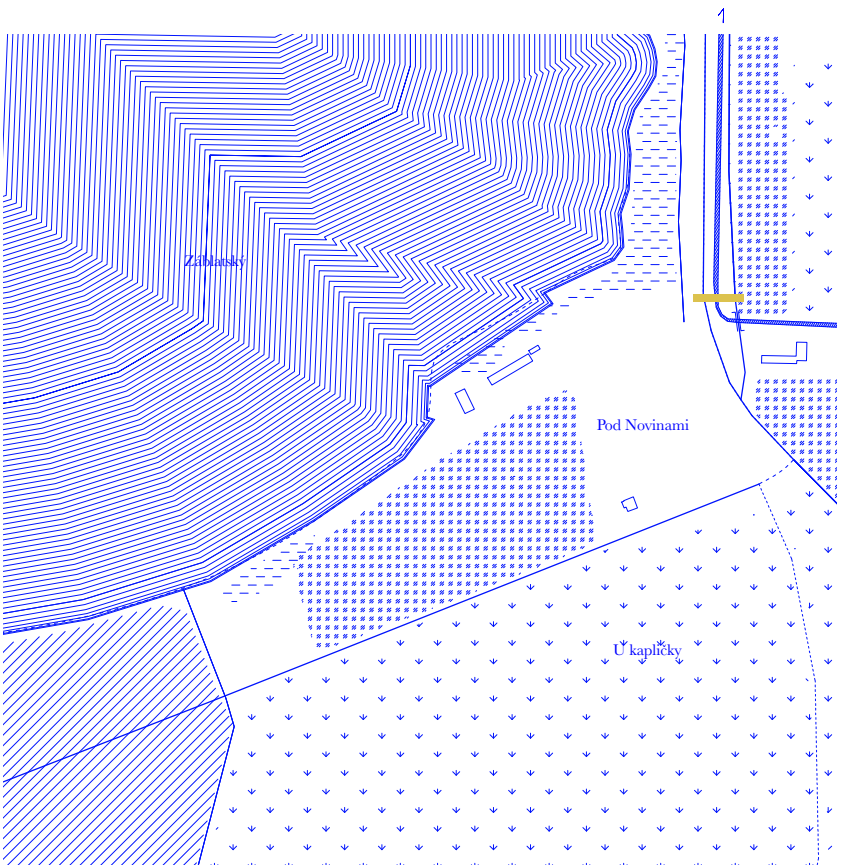
34.000 km

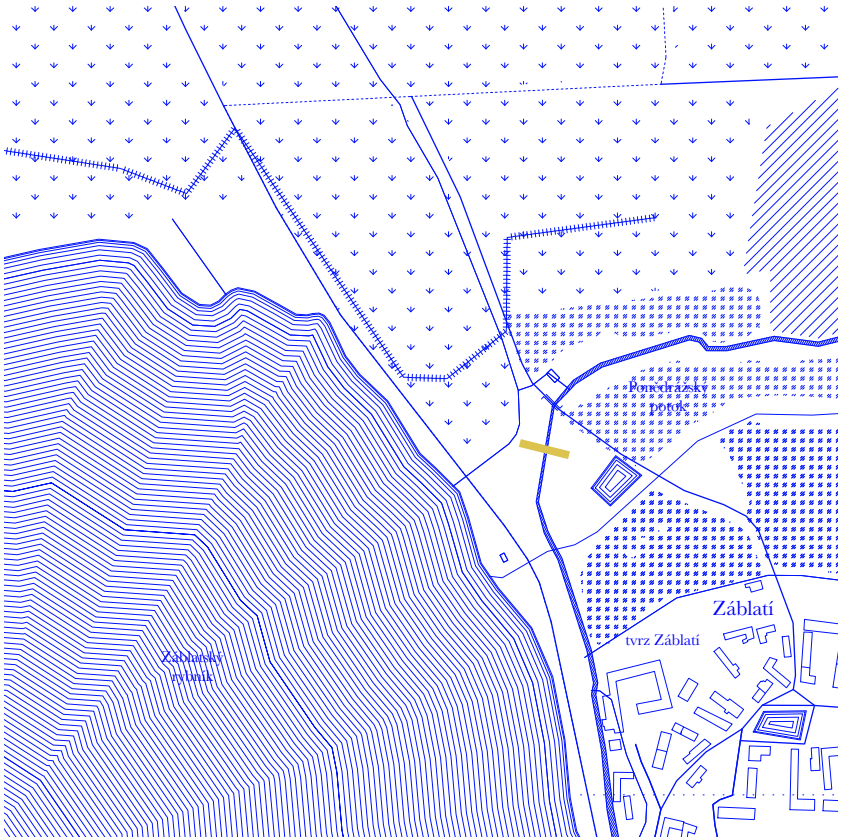
Záblatý rybník a k němu přilehlé louky jsou vyhlášeny přírodní památkou. V tůních po těžbě rašeliny a odvodňovacích příkopech nachází své útočiště řada ohrožených rostlin a živočichů, v rákosí hnízdí na 50 druhů ptáků. Vodní hladina Záblatého rybníka poskytuje domov kachnám, husám, labutím i čápům.

35.000 km

36.000 km

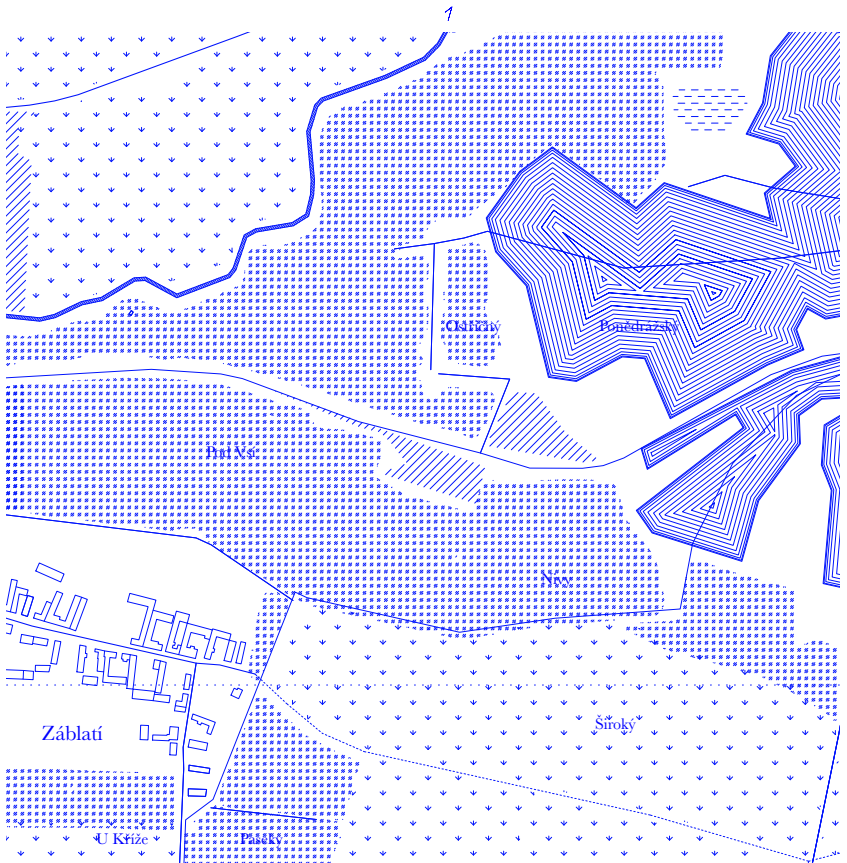

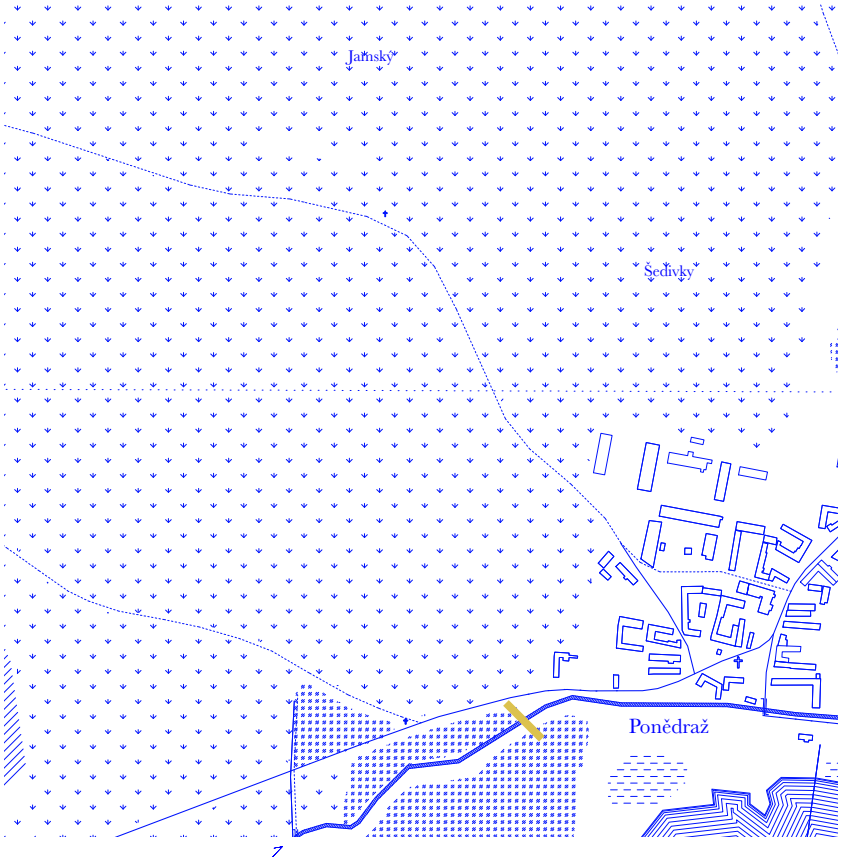
Za hrází, za Záblatkým rybníkem začíná vesnice Záblatí, stoka lemuje hráz rybníka i cestu do vsi. Na konci cesty stojí Záblatý mlýn. Dnes už nevyužívaný, snad jen rekreačně. Hospodářské budovy připomínají dřívější slávu. Sádky, za mlýnem, zůstaly už jen vzpomínkou.

37.000 km

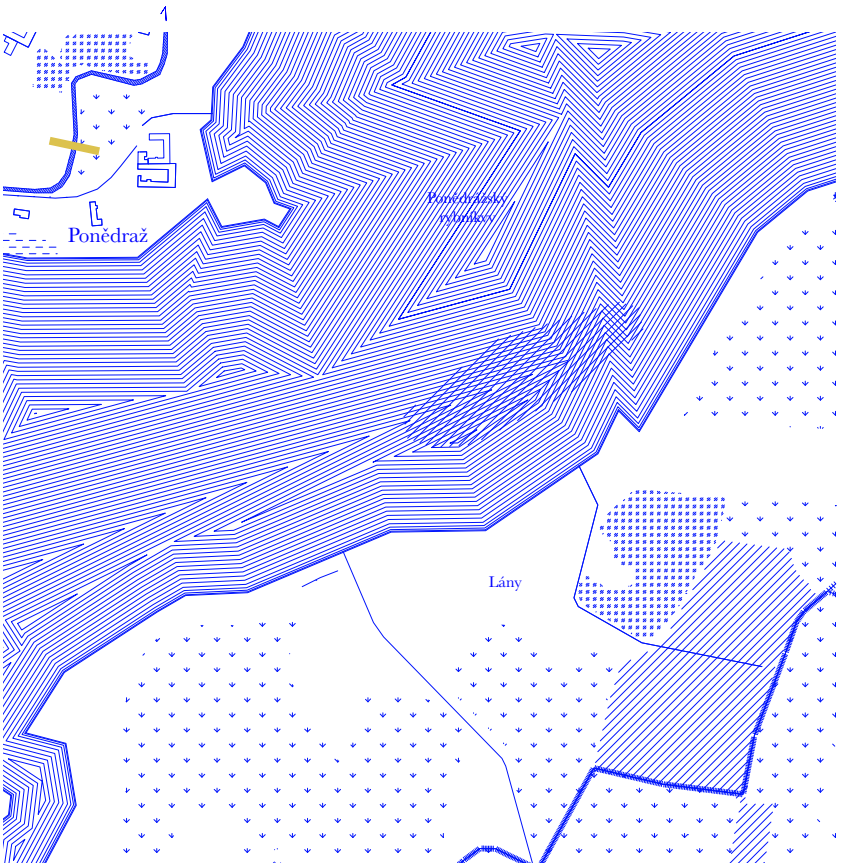

38.000 km

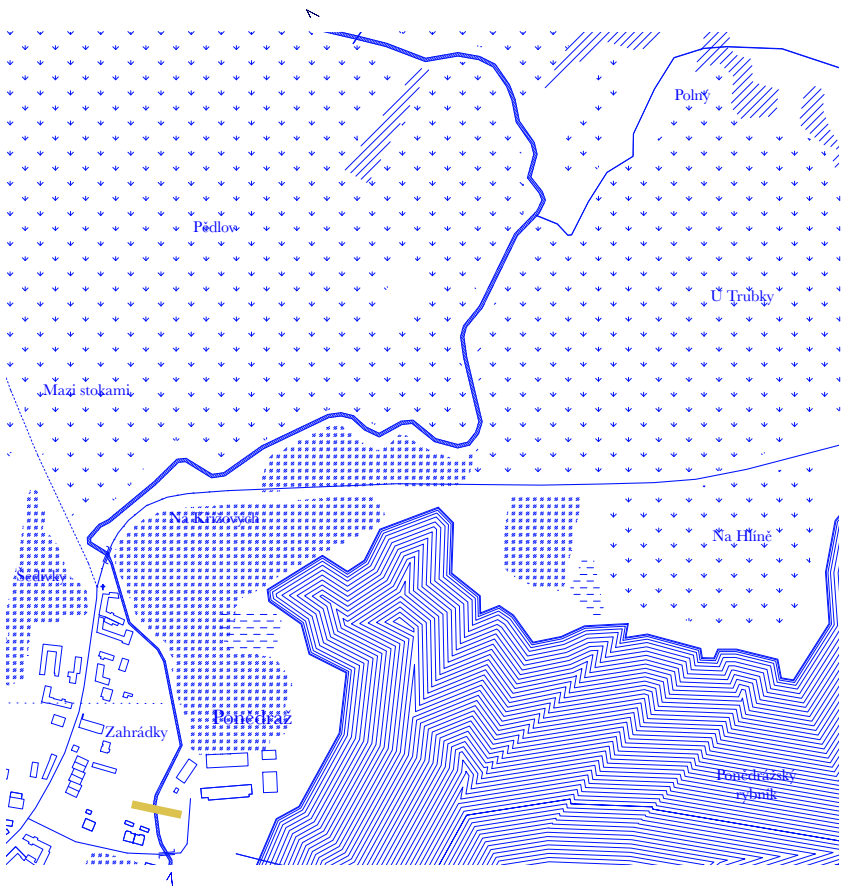
39.000 km

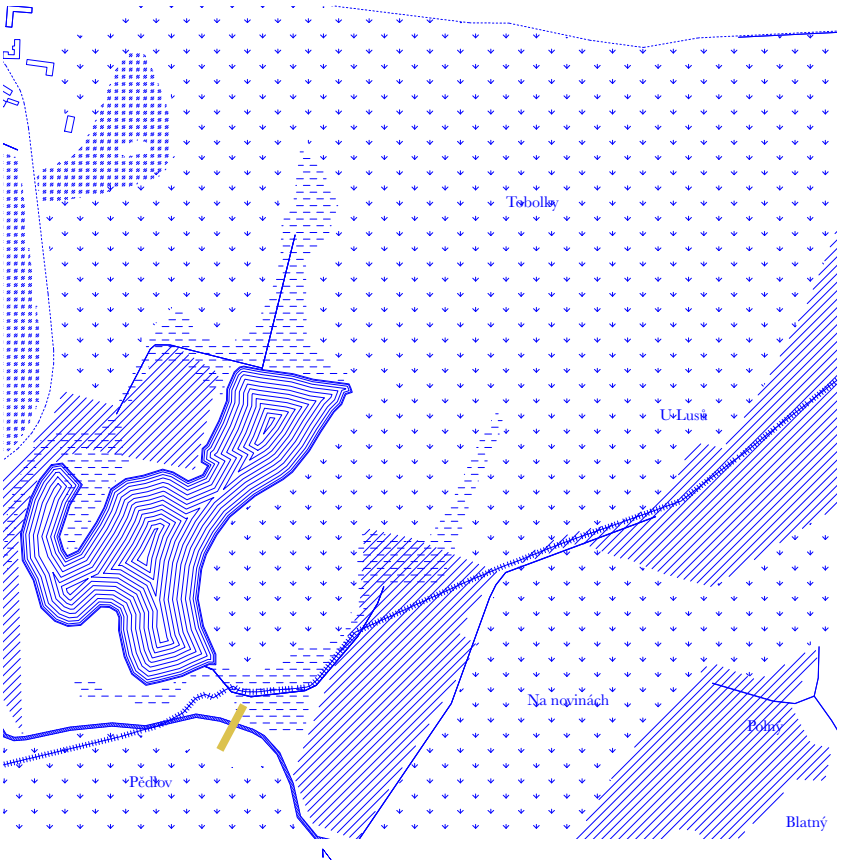
Stoka se proplétá mezi domy. Je součástí vesnice. U vody stojí hasičárna. Dvory stavení sousedící se stokou jsou ponechány bez oplocení. Stoka ochraňuje, vytváří bariéru, odděluje.

40.000 km

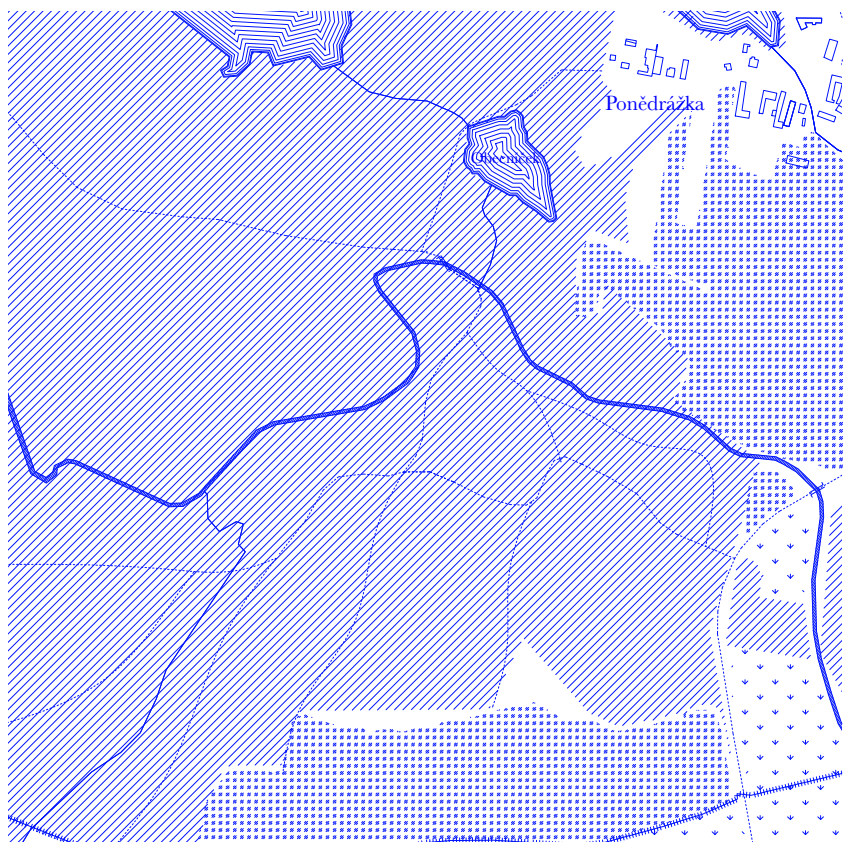

41.000 km

42,000 km

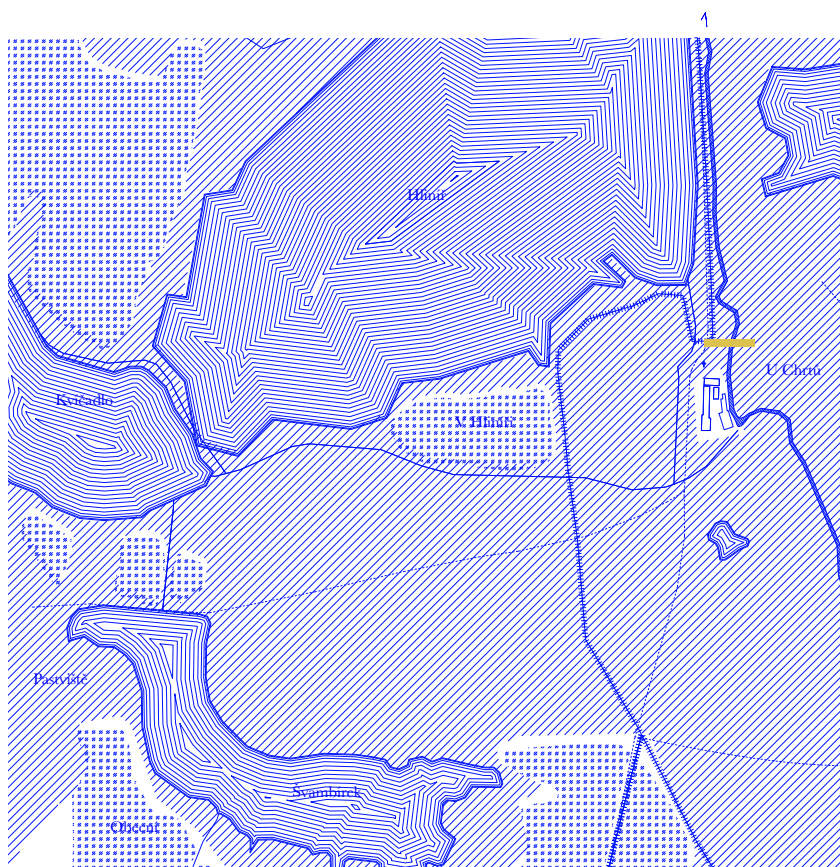

U Ponědraže, na Zlaté stoce, je schován v lese starý mlýn. Stojí o samotě jako starý poustevník. Nad tím mlýnem vládl pan otec Chrt. Žil tam klidně, bohabojně. Od světa odříznut. Přišli za nim jednou tři chlapi, každý jako hora, že prý zabloudili. Ukázal jim mlynář cestu v tmavé noci. Vedl je zahradou a v tu se na něj chlapi vrhli a mlynáře usmrtili.

Dodnes zde na památku stojí kříž.

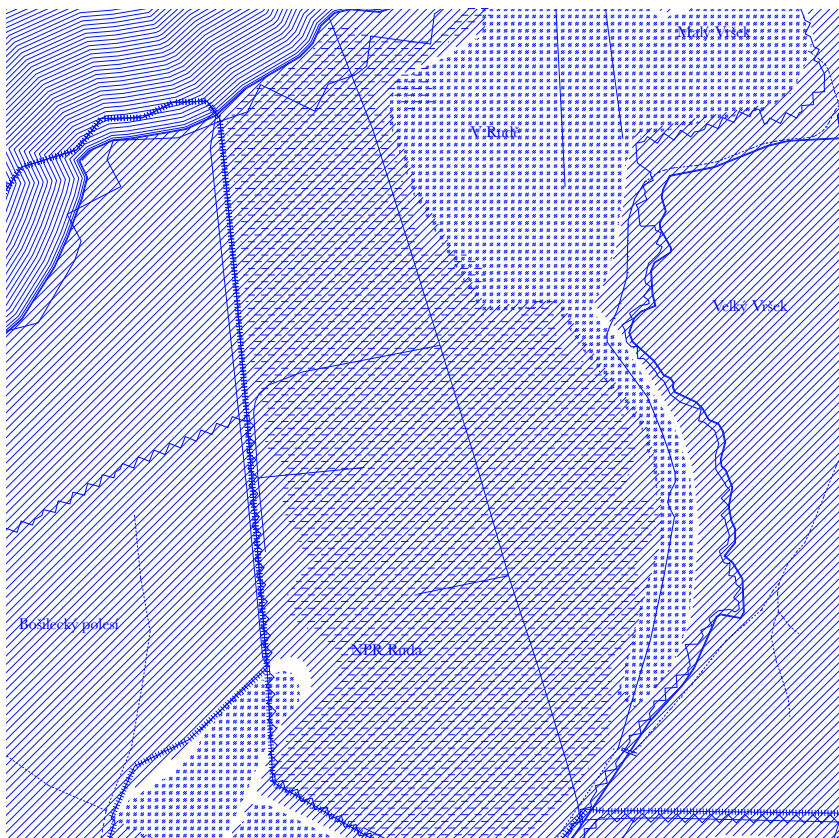
43.000 km

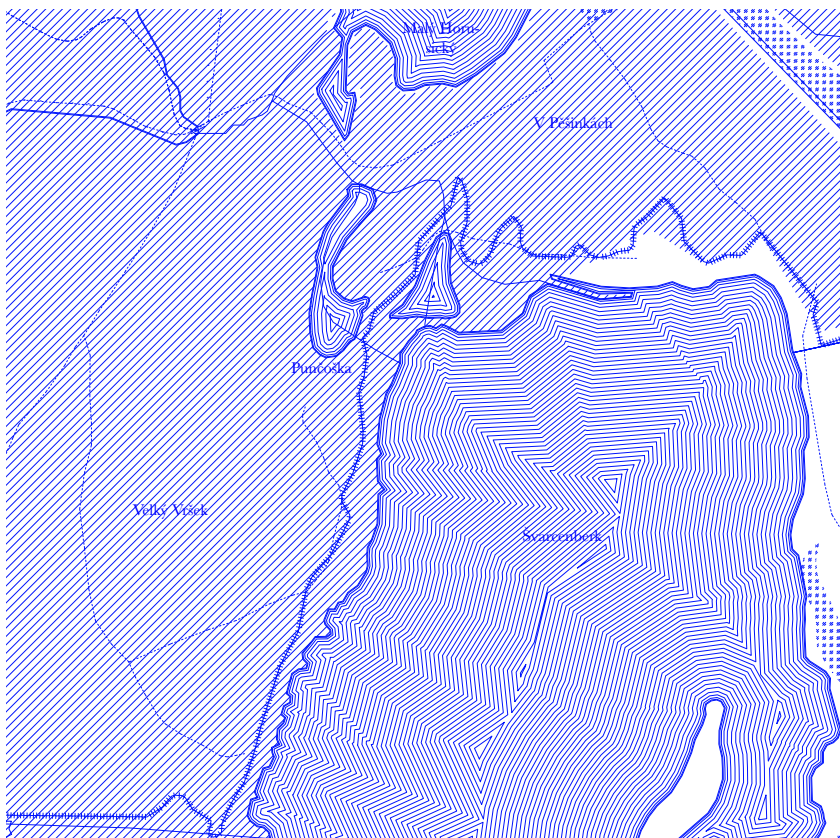

45.000 km

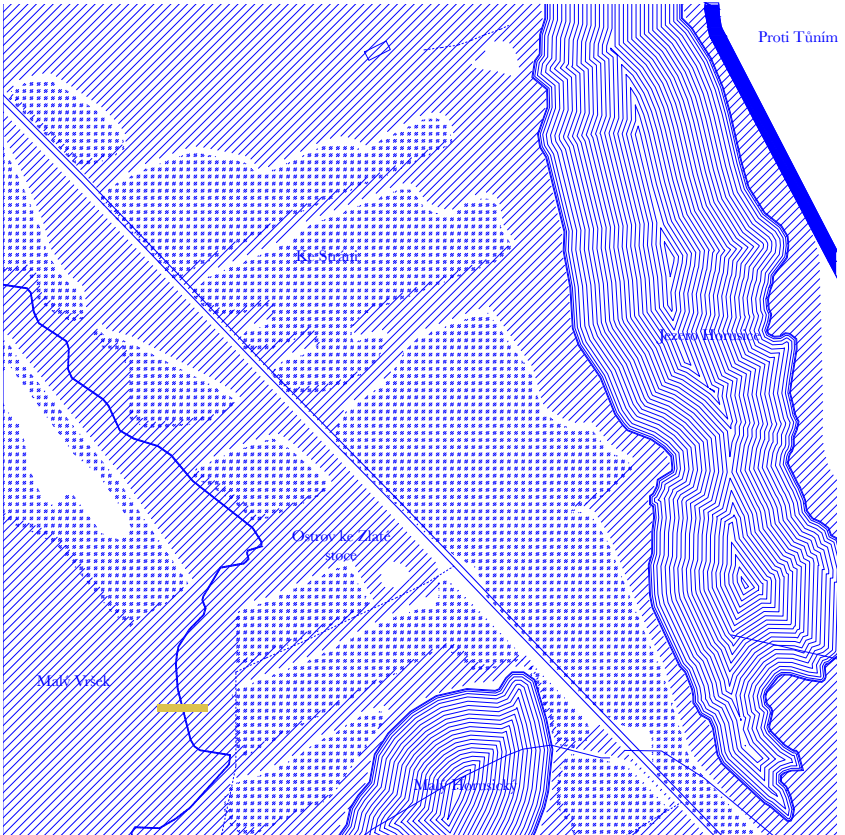
46.000 km

A

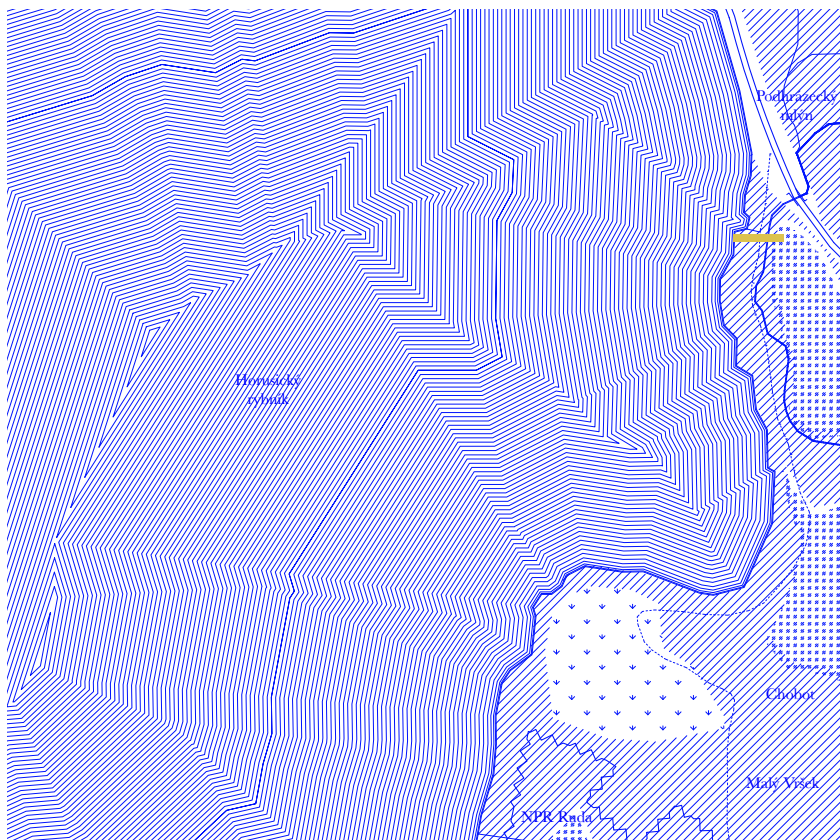
47.000 km

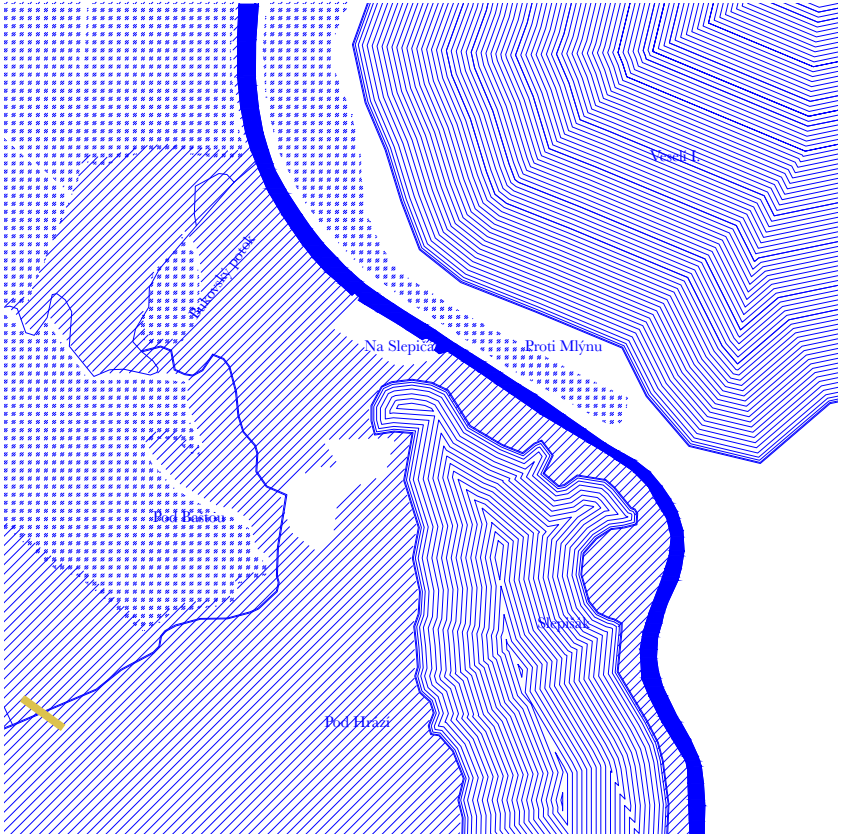
Oblíbené místo, červené drolicí se stěny mlýna. Zvuk dopadající vody. Stromy uvnitř stavení. Stopy od prasat v dřívější kuchyni, nebo obývací? Těžko říct. Zbylo už jen torzo, komín a strašidelný sklep.

48.000 km

49,000 km
